

Verschijnt tweewekelijks (niet in de zomer). Afgiftekantoor 1050 Brussel 5, V.U.: D. Vaccaro

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

U niversiteit B russel

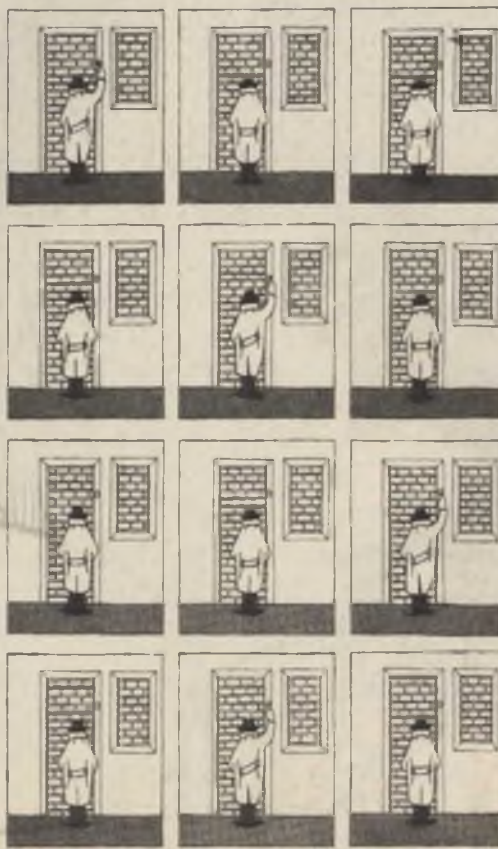
Editoriaal

De Stilzwijgende Communicatie van de SoR

Het is nu bijna een jaar geleden dat de Sociale Raad (SoR) voor de zoveelste maal een document opstelde om de communicatie aan de VUB naar de studenten toe te verbeteren, hetgeen toch op zijn minst verwacht zou moeten worden van een orgaan waarin studentenvertegenwoordigers zetelen. Nu ja, de intentie van zo'n dossier mag mooi zijn, maar als de uitwerking ervan uitblijft, kan men ons evengoed een handjevol zand in de ogen strooien...

Vorig jaar, in een interview met de Moeial, klaagde de voorzitter van de SoR, Els Ampe, over het ICT-beleid aan de VUB en verzekerde plechtig dat er volop gewerkt werd aan de communicatie aan de VUB, en dat er zelfs al een verantwoordelijke hiervoor was aangesteld. De student zou binnenkort alle informatie op het net kunnen vinden, van de ad valvas, over de lessenroosters tot zelfs de cursussen toe. En belangrijker, er zou voor het probleem omtrent de triestige communicatie tussen kiezer en gemandateerde een oplossing gezocht worden. Vooral dat laatste punt... Het is vergelijkbaar met een tafel zonder poten. Dat wordt geen tafel meer genoemd, maar een plank. Studentenvertegenwoordiging zonder interactie met studenten, kan geen vertegenwoordiging meer genoemd worden, maar wordt een absur-

diteit. Het is natuurlijk wel een mooi uithangbord om op de folders te plaatsen waarmee de VUB nieuwe studenten lokt. Uiteraard is het ook een mooie

vermelding op de CV van de SoR-leden. En dat zou wel eens een reden kunnen zijn waarom

er op de SoR geen echte prioriteit wordt gemaakt van een deftig communicatie-plan. De zetelende SoR-leden hebben immers al hun plaatsje en hun titel voor de verdere toekomst, waardoor het hen minder kan schelen dat ook andere studenten zouden moeten betrokken worden bij hun doen en laten. Als men bedenkt dat de modale student amper weet waar de SoR zich mee bezig houdt -als deze überhaupt al weet dat de SoR bestaat-, en dan verwacht wordt te stemmen voor een persoon, wiens naam voor de eerste maal in het stemhokje wordt gelezen, kan men dan degenen die het vertikken om te gaan stemmen verwijten dat ze niet geïnteresseerd zijn in wat er boven hun hoofd gebeurt? De redenering van de SoR-leden lijkt wel dat als iemand geïnteresseerd is in de SoR, deze persoon zelf wel de weg naar het politieke toneel van de VUB kan vinden. Ik beweer niet dat de studenten-populatie krioelt van jonge politici in spe, maar dat mag niet verhinderen dat de SoR niet op zijn minst een serieuze

moeite doet om nieuw bloed aan te trekken of om de geïnteresseerde student te informeren. Enkel tijdens de verkiezingsdagen laten de toekomstige SoR-leden wat van zich horen, zij het dan alleen maar om verzekerd te zijn van een SoR-stoel...

Wat dit betreft kunnen de kandidaten van de volgende verkiezingen (13/11-15/11) op beide oren slapen. Van de twaalf SoR-leden zetelen namelijk steeds zes studenten die rechtstreeks verkozen worden en omdat er dit jaar ocharme slechts zes kandidaten zijn, is hun plaatsje alvast gereserveerd. Vraag me trouwens niet waarom er zo weinig kandidaturen ingediend werden... Maar wat ook de uitslag van de verkiezingen zal zijn, ze zal niet representatief zijn en er zal zeker geen sprake kunnen zijn van een vertegenwoordiging onder de studenten. Als de communicatie-verantwoordelijke, waarover Els Ampe tijdens ons interview van vorig jaar sprak, werkelijk bestaat, heeft deze mijn inziens toch enkele problemen.

Communicatie-problemen. Als die persoon nu eens simpelweg een verslag van elke SoR-vergadering op de website van de VUB zou plaatsen of een ander initiatief zou bedenken waardoor de SoR haar verloren gegane voeling met de studenten kan terugwinnen, zou misschien de stap naar *reële* studentenvertegenwoordiging kunnen gezet worden.

En, jongens toch, plaats nu eens eindelijk die lessenroosters op het net...

Mauger Mortier

Inhoud:

pagina 2: Editoriaal	pagina 16: Een dwaasheid
pagina 4: De SoR-begroting	pagina 18: VO-hoekje
pagina 6: Rugbyveld en bowling op de campus	pagina 25: De O19-betoging in Gent: Een Verslag
pagina 7: Heibel over tent-TD's	pagina 27: Antiglobalisme, door Vrij Onderzoek
pagina 8: Foucault for president	pagina 29: UCOS
pagina 11: Als veiligheid te koop was...	pagina 30: Alternatieve wereldmarkt
pagina 14: De fabeltjeskrant	pagina 32: Genderwerking
	pagina 34: Films: KUT-site
	pagina 38: Kultuurkrant

Verkiezingen voor de Sociale Raad en de Raad van Bestuur op 13-14-15 november

De SoR-begroting

Op de laatste bijeenkomst van de Sociale Raad (SoR) was uw nederige dienaar getuige van een vreemd gebeuren. Het was weer eens tijd om de begroting voor het volgende jaar goed te keuren. Normaal gezien is dat een makke bedoening. De coördinator en administratief hoofd van de Sociale Sector Nic Van Craen maakt een ontwerpbegroting, stelt die voor aan de SoR-leden en laat die goedkeuren. Dit jaar gebeurde dit echter niet zo vlot als dhr. Nic gewoon is. Een aantal oplettende studenten van de lijst De Student hadden immers een addertje onder het gras ontwaard. Dit zorgde meteen voor een bijwijlen geambieerde discussie in de SoR.

Het probleem met de begroting was dat er vooruitgelopen werd op een aantal beslissingen die nog niet gevallen zijn. Het is een normale zaak dat men bij het opstellen van een begroting rekening houdt met het beleid dat men het volgende jaar wil voeren. Een begroting is niets meer dan een instrument om een verantwoord financieel beleid te voeren. Maar als men dan later in het belang van de Heilige Begroting verplicht wordt bepaalde beslissingen door te voeren ontstaat er een probleem. De toewijzing van de beschikbare middelen heeft immers een directe impact op het beleid, in de begroting wordt de speelruimte voor het komende jaar vastgelegd. Als er dus beslist wordt om te besparen binnen enkele begrotingsposten zal men achteraf dan ook verplicht worden om het beleid aan te passen in functie van de beschikbare fondsen.

Uiteraard heeft Nic Van Craen reeds lang beslist welke besparingen hij wil doorvoeren en op welke manier hij dit wenst te doen. Hij heeft daar dan ook rekening mee gehouden bij het opstellen van zijn ontwerp-begroting. Op deze manier heeft hij het beleid voor het komende jaar reeds vastgelegd. Op zich is dat niet zo erg, ware het niet dat de coördinator

niet bevoegd is om het beleid te bepalen. Zijn functie bestaat er uit het beleid dat door de Sociale Raad bepaald wordt uit te voeren, maar op deze manier is hij er in geslaagd om de rollen om te draaien. Eenmaal de begroting goedgekeurd is kan hij deze gebruiken als argument om bepaalde beleidsbeslissingen te forceren. Er is dan immers binnen de marge van de begroting geen andere mogelijkheid...

De studentenvertegenwoordigers van De Student waren niet gelukkig met deze situatie en besloten dan ook om frontaal in de aanval te gaan. Weliswaar tegen beter weten in want reeds bij aanvang van de vergadering bleek dat ze nooit aan een meerderheid konden geraken. Na het uiten van talloze kritieken werd besloten tot het indienen van een aantal amendementen om de scherpe kantjes van het beleid af te vijlen. Maar jammer genoeg zijn ze zelfs daar niet in geslaagd. Er werd hen wel nog een eervolle aftocht gegund door het sluiten van een weinig overtuigend compromis. Dat compromis houdt in

een notendop in dat de mogelijkheid tot discussie blijft bestaan. Waarschijnlijk speculeert dhr. Nic erop dat er volgend jaar minder mondige studentenvertegenwoordigers zullen verkozen

worden zodanig dat een echte discussie nooit gevoerd zal worden, laat staan dat er effectief een bijsturing van het beleid komt...

Het belangrijkste punt waarover gediscussieerd werd is het gebruik van de fondsen die vrijgekomen zijn door de verhoging van de inschrijvingsgelden voor het renovatiefonds van het vastgoed dat de Sociale Sector beheert. In het verleden hebben de studenten een harde strijd gevoerd om de inschrijvingsgelden zo laag mogelijk te houden. Dit was een bewuste politiek om toegankelijk en betaalbaar onderwijs te garanderen. Onder druk van de andere Vlaamse universiteiten die het lage inschrijvingsgeld van de VUB zagen als een vorm van concurrentievervalsing en onder druk van haar financiële problemen is de VUB moeten afstappen van haar lage-prijzen-politiek. Toen de studenten na dat jaren te hebben geweigerd toch moesten inbinden werd de belofte gedaan dat de extra inkomsten de studenten ten goede zouden komen. Het extra geld zou nooit worden gebruikt voor vastgoedinvesteringen of om personeel te betalen.

Veel goede intenties dus. Maar nu bleek er plots een ietwat cryptisch zinnetje met verstrekkende gevolgen in de ontwerpbegroting te staan. "*Uitbreiding opbouw renovatiekredieten huisvesting via overschrijving afdeling V - inschrijvingsgelden*". Om het reeds jarenlange verwaarloosde vastgoed van de Sociale Sector te redden zal men vroeg of laat met geld over de brug moeten komen om de renovatiekosten te dekken. Wegens geldgebrek is men er tot nu toe niet in geslaagd om daar voldoende voor bijeen te sparen, maar wegens de hoogdringendheid besloot men om dit jaar toch eens een serieuze poging te wagen. Maar met geld dat normaal gezien de studenten direct ten goede zou moeten komen.

Dit is uiteraard in tegenspraak met de eerder gemaakte afspraken. Het goedkeuren van dit zinnetje houdt eigenlijk een totale beleidswijziging in. Als dit kan, kan men in de toekomst deze gelden voor eender wat gebruiken. De mensen van De

Student zijn er niet in geslaagd om de begroting aan te passen maar ze hebben wel de belofte gekregen dat dit oneigenlijke gebruik eenmalig is. Laten we hopen dat de studenten in de SoR dit tegen volgend jaar niet vergeten zijn.

In de marge van de besprekingen kwamen nog een aantal andere vermeldenswaardige feiten aan het licht. Zo zou tijdens de verbouwingen van het restaurant de kiosk verdwijnen. In de plaats komen automaten die uitbestede zullen worden aan een privé-bedrijf. De winsten daarvan vloeien uiteraard niet terug naar de SoR. De reden voor het afschaffen van de kiosk zou zijn dat die niet rendabel is... Bij het horen van deze uitspraak moesten een aantal mensen toch op zijn minst de wenkbrauwen fronsen. Een goeddraaiende krantenwinkel die niet eens huur moet betalen zou niet winstgevend zijn? Dit is op zijn zachtst gezegd bizar te noemen...

Ook het convivium zal vanaf januari gesloten worden. Dit luxueuse prestige-restaurant boven

de STOA werd onder druk van het rectoraat lang geleden gebouwd met geld van de Sociale Sector. Daarmee kreeg de Sociale Sector plots een jaarlijks terugkerende verliespost van enkele miljoenen in de maag gesplitst. Uit eerlijke schaamte besloot het rectoraat naderhand om de verliezen zelf bij te passen maar komt daar nu op terug. De weigering van het rectoraat om in te staan voor de tekorten gegenereerd door het Convivium komt neer op een doodsvonnis voor het zieltoegende restaurant. De SoR kan en wil deze immers niet zelf bijpassen. De sluiting zou reeds vanaf januari een feit zijn. Laten we hopen dat het rectoraat nog zo fair zal zijn om ook de opdoekingskosten te dragen anders komt het Convivium andermaal de begroting van de SoR belasten.

De redactie

Rugbyveld en bowling op de campus

Vorig jaar al maakte De Moeial bekend dat er plannen waren om op de VUB een rugbyveld aan te leggen. De voorbije weken raakte dit dossier in een stroomversnelling. Het wordt momenteel nog druk bediscussieerd op de hogere verdiepingen van gebouw M, maar als alles 'goed' gaat wordt op 1 april gestart met de werken. Aan het begin van het volgende academiejaar kunnen we ons naar verluid al aanmelden voor een partijtje rugby.

De problemen met het huidige voetbalveld en de atletiekpiste zijn al langer bekend. Het veld is onbespeelbaar. Zo speelt de universitaire voetb ploeg zijn 'thuiswedstrijden' op het terrein van FC Zuun en moeten de studenten LO jaarlijks naar een andere locatie uitwijken voor hun atletiekexamens. In het verleden kreeg de VUB steeds onvoldoende middelen van de overheid om in een degelijke infrastructuur te kunnen voorzien. Nu lijkt Vlaams minister van Sport Bert Anciaux bereid

om de nodige inspanningen te leveren. Er komt een spiksplinternieuwe atletiekpiste en een jeugd- en trainingscentrum voor rugby. Met de atletiekbaan komen ook nieuwe speren, kogels, diskussen en hamers en nieuwe installaties voor polsstok-, hinkstap- en hoogspringen. Enfin, alles erop en eraan.

Voor het rugbycentrum worden verlichtingspalen rond het veld geplaatst, rugbypalen geplant, kleedkamers gebouwd en een nieuwe grasmatt gezaaid. Bovendien komt er een omheining rond het veld. Dit waarschijnlijk om de als-niet-altijd-evenvredevol-bekend-staande-rugbyspelers de toegang tot onze campus te verhinderen. Maar omgekeerd kan (en zal) de omheining vooral dienen om de toegang van studenten tot het veld te controleren. De 'openingsuren' zullen beperkt worden en men zal niet-betalenden gemakkelijker kunnen weren. Jammer voor de buurtbewoners die tijdens het weekend vaak het terrein gebruiken. Ook jammer voor die 'geplastificeerde omheiningsijzerdraad' waaraan nogal wat

Heibel over tent-TD's

De discussie rond het aantal tent-TD's laaide weer hoog op de laatste weken. De Brusselse Studenten Genootschap (BSG) wilde er dit jaar acht organiseren in plaats van vijf, maar op de Sociale Raad (SOR) vond men dat geen goed idee. De vijf tent-TD's per jaar die plaatsvinden op het grasveldje tegenover de dienst huisvesting zorgen al voor genoeg geluidsoverlast.

Ondanks alle maatregelen die men hier tegen genomen heeft -geluidsbegrenzers en geluidsonderbrekers met een limiet van 90 decibel- blijft het een groot probleem. De muren op de campus zijn nl. erg dun en op dergelijke avonden zijn oordopjes een echte aanrader. Maar niet alleen op de campus heeft men er last van. Aangezien de tentuitgang naar de Vrijwilligerslaan gekeerd is gaan deze evenementen ook daar niet onopgemerkt voorbij. Men stuurde er laatst zelfs de politie op af. Volgens de bewaking van de campus werd de geluidslimiet van 90 decibel niet overtreden, maar toch was dit de druppel die de emmer deed overlopen.

Het voorstel van BSG om in plaats van vijf tent-TD's acht tent-TD's per jaar te organiseren, viel bij de SOR niet in goede aarde. "Acht is te veel", vinden ze. "Trouwens, er was overeengekomen met BSG om

het bij vijf tent-TD's te houden", beweert Nic Van Craen. "Niet waar", zegt BSG, "we hadden enkel beloofd er eens over na te denken".

De discussie kwam tot een eindpunt op de SOR vergadering van 25 oktober, waar men met veel moeite tot een overeenkomst kwam: zes tent-TD's per jaar + een aantal voorwaarden, o.a. BSG moet instaan voor alle controles en de eindverantwoordelijkheid ligt bij hen. Politieagent spelen dus, een rol waar BSG niet echt tevreden mee is. Vanaf volgend jaar willen ze het anders: acht tent-TD's per jaar, eventueel op een andere locatie. Een verhaal dat zeker nog een staartje zal krijgen.

studenten ó zo allergisch zijn. De kritische lezer vraagt zich misschien af waarom de VUB in godsnaam een rugbyveld nodig heeft. Wel... wij weten het ook niet.

De nieuwe atletiekpiste en het rugbycentrum gaan door het leven als 'Fase 1'. Zoals gesteld, zou de VUB hier heel wat middelen voor krijgen van de overheid. Maar die middelen krijgt de VUB enkel en alleen als ze ook akkoord gaat met, u raadt het, 'Fase 2'. Deze fase zou pas

tijdens het volgende academiejaar van start gaan en voorziet in de "uitbreiding van de bestaande sportinfrastructuur met een vechtsportenzaal, fitnesszaal, spinningzaal, aërobicszaal en eventueel bowling". Waarom wij een bowling nodig hebben? ...wij weten het ook niet. De uitbreiding zou echter veel geld kosten en dat is nu precies wat de VUB niet heeft. Vandaar dat men er al openlijk van uit gaat om met een privé-partner in zee te gaan. Die zou dan dat nieuwe sportcentrum kunnen uitbaten.

Als u het ons vraagt ruikt dit plan verdacht veel naar een tweede 'Sportopolis' (het gloednieuwe privé-sportcomplex op de campus in Jette dat heel wat ergernis veroorzaakt bij het BSG en de studentenkringen omwille van zijn hoge prijzen). De privatisering van een deel van de onderwijsinfrastructuur van de faculteit LK, dus. Het lijkt de nieuwste stap in de richting van een geprivatiseerd onderwijs. Wordt ongetwijfeld vervolgd...

Foucault for president

*Laten we eerlijk zijn, ere wie ere toekomt. Onze jongens en meisjes der zestigers, de politiek rebelle-
rende, cultuur provocerende en dagdagelijks hallucinerende werkschuwtuigende kwieten, die met
een al even vaag idee als hun dagelijkse trips de taak op zich namen de toekomstige generaties te
redden van de aardse ondergang. Flower Power heet dat dan, of zoiets. Want ook de alliantie tussen
arbeiders en studenten werd op het toneel gevoerd. U weet wel, kleinburgerlijke mankerels en slanke
jonkvrouwen die de proletarische strijd terug op het goede spoor brachten. En niemand die daar iets
van begreep. Leuven Vlaams dan maar: Vlaamsche studenten op de barricaden voor het Nederlands-
talige Hoger Onderwijs, dat moest nu toch wel lukken. Grootse idealen en strijdlustige krijgers wer-
den ingezet om de Vlaamsche soort te bevrijden uit de Franschtalige ketenen. Zoiets als in 1302,
maar dan iets minder ernstig.*

Ik zie ze al steigeren, onze al dan niet moe-
gestreden idealistische vijftigers. Hoe ongehoord
dit in hun oren ook zal klinken, tijd om de hypo-
crite stoelendans van de omhooggevallen gene-
ratie Anarcho-maoistische sociaal-democratische

den hebben op hun beurt plaats genomen in de
politieke arena. Je ziet ze nog vaak rondlopen.
Meestal met hun moeizuchtige neus voor de lens
van de camera. Politiekers, Academici, Journa-
listen en het nog steeds werkschuw elitair tuig
dat zich tegoed doet aan een Cultureel
optrekje en geniet van de hoogstaande
cultuur van zo een twee eeuwen geleden.
Maar ook als groep kan men deze geë-
mancipeerde burgers treffen. Op zo een
van die politiek correcte gespreksdagen
waar ze de toekomstige generaties nog
eens te kakken zullen zetten. Tussendoor
nog eens een feestje, multiculturaliteit weet
u wel, waar tussen salsa en tam-tam-
muziek de whisky en de door cocaïne
vervangen jointroes de arrogante nostal-
gie naar een onbestaand rebels verleden
oproept. Proletariaat en studenten één
strijd heette dat toen.

en ecologisch-bewuste trotskianen op geiten-
wollen sokken in hun onbestaande eer te fnuiken,
als was het maar om eens goed te lachen. Want
wees nou eens eerlijk. De toekomst is er niet echt
mooier op geworden. Enkel de wijzen en tove-
naars van oudsher zijn tijdens de stoelendans ver-
geten plaats te nemen. Zij die in de zestigers met
de mond vol de opstand en de Flower verkondig-

Maar bon, wat heeft dit staaltje van post-
modern cynisme en deconstructie van de
veel belovende bloemconsummerende
generatie te maken met onze Alma Ma-
ter en specifiek nog met wijze waarop
studenten worden behandeld? Excuseer?! Bent
u vergeten dat dit kleine gat waar u minstens één
derde van uw godgans leven nodeloos vertoeft,
gerund wordt door cowboys uit de generatie zes-
tig, u weet wel die Vlaemsch gezinde mislukte
proletariërs door het Vlaemsche land uitgezon-
den om u nog eens goed te kakken te zetten. Want
laten we eerlijk zijn. De jeugd van tegenwoordig

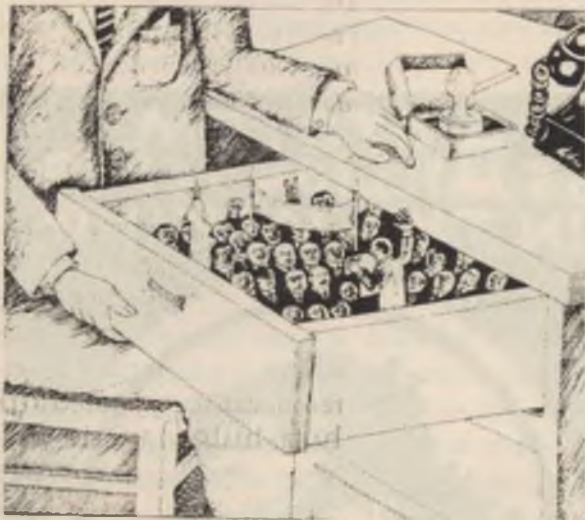
in al zijn bewoordingen en beduidingen is toch slechts een valse projectie van zij die hun mond vol hadden van opstand en rebellie. De student van tegenwoordig is niet langer geëngageerd, is niet meer op de hoogte van de eens zo bloeiende Continentale hoogcultuur. De generation X heet dat op een platte wijze. Een generatie met een gat in zijn cultuur, niet langer maatschappelijk bewust... De absurditeit van deze typering kan nog uren lang verder razen, de zestigers doen alleszins hun best zich te profileren door hun onbestaand roemrijk verleden te weerspiegelen aan een clichématige beschrijving van de tegenwoordige jeugd. Want zo gaat dat nu eenmaal. De ene generatie zet de andere te kakken door hen van conservatisme te beschuldigen terwijl ze dertig jaar na datum tot vervelings toe hetzelfde opwerpen tegen een nieuwe generatie, al was het maar om hun plat pragmatische wending te verbergen, kwestie van politieke correct te zijn. U weet nog wel, die bewuste bezetting van de sigaar waar de rector eens goed te kakken werd gezet. Pragmatisme en kortzichtigheid werd onze rector toen verweten, slaafs aan een reactionaire groep industriëlen. Ocharme. En dat nadat van Cramp ons nog op de borst had gedrukt kind van zijn tijd te zijn, Vlaemsch, Vrijzinnig en ook wel een beetje rebels. Pro-actief zullen we maar zeggen. Pro-actief, zelfs de spellingscheck vraagt zich af wat onze rector zich in vredesnaam inbeelde toen hij dit modern ogend verzinsel ten toeneel voerde. Maar bon, u weet wel, hij is een kind van zijn tijd, net zoals alle anderen die vandaag de plak zwaaien. Politici, hoofdredacteuren en rectoren, een bond gezelschap zichzelf intellectueel masturberende ijsberen, die door een ingenieus samenspel van platvloerse demagogiek en koelbloedige beredenering elke vorm van kritiek fnuiken. In onzen tijd was het allemaal toch wat radicaler, wist het universitair bestuur ons te vertellen. In onzen tijd, alsof er een kwalitatief verschil zou bestaan tussen de hallucinerende middelen die de zestigers in hun Flower Power circusoutfit consumeerden en de rijk verspreide geuren die men op het terras van het

KultuurKaffee kan opnemen. Eerlijk, van modieus en stijlvolle klederdracht hadden de zestigers toch ook geen verstand. Maar bon, we gaan de platte tour op. Het ging immers over studenten-democratie. Een pro-actieve bijdrage dan nog wel. Want het bont allegaartje van Flower Power nerds

en toenmalig Marxistisch geïnspireerde proletariërszoon zijn van mening dat de democratie niet meer functioneert, dat niemand nog geïnteresseerd is. Niemand geïnteresseerd? Misschien niet om zich op een pro-actieve wijze door het voltallige bestuurscollege in de kont genomen te worden. Want die hebben we de laatste jaren ook meegemaakt. Vertegenwoordigers die met een voldoende beschikbaarheid aan vaseline zich in het politieke strijdveld begaven, pro-actief, en met gladgeschoren kont, om het geheel aan kontneukerij iets aangenamer te maken. En dan komen vertellen dat het geld op is, dat het allemaal geen zin meer heeft. Dat de studenten-

democratie ontAerde in een regelrechte incestu-euze orgie heeft dan ook niets te maken met het gebrek aan motivatie, zo konden we vaststellen aan het zitgedrag van menig studenten-vertegenwoordiger.

Nee, even ernstig. Ere wie ere toekomt. De tegenwoordige jeugd, afgegruisd door de generatie der zestigers die zielpotend hun frustratie afreageren, verdient even onze ernstige aandacht. Want laten we ons eens voorzien van een (post-) moderne vocabulaire en trachten een reconstructie te maken van wat we de afgelopen periode aan studentendemocratie hebben kunnen vaststellen. Eerst en vooral konden we sinds jaren weer eens vol hartelust genieten van een hevige propagandastrijd tussen twee verschillende studentengroeperingen. De uitslag liegt er niet om. Een kleine meerderheid van een nieuwe groep met een duidelijk profiel lag niet in het vooruitzicht van menig lid van onze universitaire gemeenschap dat zich stilaan goed begon te voelen in zijn kruiperige positie. Als klap op de vuurpijl werd de rector in een mediaspektakel geslingerd waarin studenten zich ongegeneerd enkele dagen nestelden in het rectorale gebouw. Zwakjes, was de reactie van de rector die niets beters wist te verzinnen om zijn vloeibare kak in te houden. Ok, het was allemaal van korte duur, maar dat was het kleinburgerlijk pro-actieve getouwtrek der zestigers evengoed, wat menig kaalhoofdig man daar ook van mag vinden. De hele Bologna-zaak was immers een goed voorbeeld van hoe de heer-

sende generatie progressieve reactionairen zich afspiegelden tegen een nieuwe groep jongeren die zich spontaan opwierpen tegen een maatschappelijke tendens die door dezelfde groep Flower Powers in gang werd gezet. De bezetting kwam trouwens net op tijd. De saneringen die de overheid op het vlak van onderwijs de afgelopen jaren heeft doorgevoerd laten zich voelen. Maar laten we het op een pro-actieve wijze rationalisering noemen. Rationalisering, nog zo een fossiel begrip dat door de idealisten van '68 graag in de mond wordt genomen. Rationaliteit, Constructief, Pro-actief, zie hier het geheel aan woordenschat dat deel uitmaakt van de generatie Verhofstadt. U weet wel, dat melancholisch overkomend burgermannetje dat na jarenlange masturbatie op Thatcheriaanse literatuur heeft ingezien dat een kruiperige kameleon beter in de politieke markt ligt. Een kruiperige slak dat zich op een haast onbeweegbare wijze begeeft in de vastomlijnde structuren is dan ook een positie dat de tegenwoordige jeugd niet echt ambieert. Of toch, slijmerige onderkruipsels zullen altijd wel de nodige motivatie vinden om zich eens goed te kakken te laten zetten. Tijd om de verouderde structuren toelating te verlenen de uit de lucht gevallen euthanasiewet toe te passen. Een orgaan dat gebukt gaat onder administratieve dictatuur is ook niet echt mijn natte droom van studentendemocratie. Laat de omhooggevallen generatie der zestigers nog maar even in de waan met hun moderne democratische fossielen alles onder controle te hebben. Want laten we nog een laatste keer ernstig zijn. Een officieel orgaan dat geen enkele concrete inbreng heeft in het beleid, en dat als pervers gevolg elke spontane actie pro-actief fnuikt zijn we liever kwijt. Laat de tijd wat rijpen, om actie te ondernemen, om eens onder studenten na te denken hoe nieuwe vormen van engagement en inspraak kunnen ontwikkeld worden. Al was het maar om de Flower Powers eens goed te kakken te zetten. Zo maar, zonder al te grote idealen en pro-actief gezever, omdat we er genoeg van hebben dat een moraliserende bende geitenwollen sokken dragers in Armani outfit ons nog steeds als een bende nietsnutten behandelen. Provocatie, iemand te kakken zetten, al was het maar om eens goed te lachen.

Provocerende Demagogie

Als veiligheid te koop was...

Omsingeld door gigantische hoeveelheden oceaanwaters en ver verwijderd van zijn vijanden, dacht de Amerikaan dat hem nooit iets zou kunnen overkomen. Toen hij op een dag merkte dat hij rijk en machtig genoeg was en de hele wereld naar hem opkeek, toen.... wel toen is het succes hem naar het hoofd gestegen. Hij eigende zich de rol van politiemans van de wereld toe en trad menige malen ver van huis op. Al liepen de verscheidene operaties niet altijd even goed af, iets dat zo ver van z'n tuintje lag kon de plaatselijke rust nooit deren.

Toen op een dag het tuintje van de Amerikaan dan toch werd aangevallen en de schade die het al zoveel malen ver weg van hem had achtergelaten nu eens voor zijn deur lag, realiseerde deze Amerikaan dat hij toch niet op een eilandje woonde. Samen met het puin heeft hij veel zweet en tranen gelost. Gevoel van broederschap en solidariteit overspoelde het hartje van deze Amerikaan, maar niet voor lang.... Wraak zwoer hij al heel snel in naam van God. Hoe loopt het sprookje af? Graag had ik gezegd: "We leefden allemaal nog lang en gelukkig op een aarde gevuld met vrede en rust, liefde en gelach, maar vooral zonder bommen en granaten", en al zou het zeker niet

eerlijk van me zijn om dat nu al uit te sluiten, lijkt de Amerikaanse wraak lang niet zo 'Goddelijk'.

Het is geen groot geheim dat het Amerikaans buitenlands beleid

met momenten niet veel soeps is. Over de jaren heen hebben ze alerhande oorlogen en andere strijden gevoerd op vreemd grondgebied die vaak op een totaal fiasco uitliepen. De oorlog in Vietnam is daar nog altijd een goed voor-

beeld van, maar recentere voorbeelden bestaan ook. Zo zijn bv. ruim tien jaar na de feiten de problemen rond Irak en S. Hussein nog lang niet opgelost. Of wat dacht je dan van het feit dat Fidel Castro aan de macht is in Cuba?

Is hij echt zo een ramp voor Amerika of is hij vooral een doorn in het oog van de geheime diensten? Die hadden zeker niet verwacht dat hij zich zo tegen hen zou keren nadat hij vooral dankzij hun hulp aan de macht was gekomen. Klinkt dat verhaaltje bekend? Nog al eens ergens gehoord de laatste tijden? Dat heb je dan goed gehoord. Deze zoveelste nachtmerrie van Amerika heet Bin Laden. Hij werd helemaal gevormd en opgeleid door de CIA om Afghanistan naar zijn onafhankelijkheid te vechten. Voor meer voorbeelden kun je gerust stapels boeken uit de bibliotheek halen. Wat echter een huiveringwekkend verschil tussen Bin Laden en de rest is, is dat hij voor het eerst op een meest afschuwelijke manier heeft laten zien dat niets of niemand op deze wereld kan blijven pretenderen dat veilig te zijn voor terroristische aanvallen, al woon je ergens ver weg aan de andere kant van de oceaan.

Terrorisme is een wereldwijd probleem dat enkel met de hulp van de hele vrije wereld kan worden aangepakt. In Europa hebben ze dit meteen begrepen. Als dit in Amerika kan gebeuren dan kan

het zeker hier ergens gebeuren en dus lopen we evenveel gevaar. Zo'n groot potentieel gevaar kan enkel op globaal niveau aangepakt worden en dus werd de aanval op Amerika beschouwd als een aanval op Europa. Natuurlijk beseften de Amerikanen dat de vrije wereld niet enkel uit de VS en Europa bestaat en zijn ze ook in andere delen om hulp gaan zoeken. Maar waaruit bestaat deze vrije wereld eigenlijk? Landen die dezelfde culturele waarden delen? Landen die hetzelfde rechtssysteem hebben? Of landen met een gelijksoortig economisch systeem? Nee, de vrije wereld zou bestaan uit landen die vrij waren van terrorisme. Ze zouden

geen aanval is op de islam tout court, maar een aanval op terroristen die geloven in extremistische Islamitische waarden. Als de dood dat hun aanval tegen Bin Laden en de zijnen zou worden aanschouwd als een aanval op de Islam hebben de Amerikanen de naam van hun operatie van "Infinite Justice" tot "Enduring Freedom" omgedoopt en zoveel mogelijk Arabische landen bij hun coalitie proberen te betrekken. Oude vrienden als Saudi Arabie en Egypte waren meteen van de partij. Deze hadden al eerder laten zien dat ze voor veiligheid in hun regio offers willen brengen (Golfoorlog). Het probleem lag veel eerder bij de meer conservatieve landen waarvan het volk vaak zelfs

hoofdstuk uit onze geschiedenisboeken en het conflict dat al decennia aansleept met India, wel daar lijken ze achteraf toch steeds meer gelijk te hebben. Al valt te argumenteren dat politiek toch niet veel meer dan een complex spelletje van geven en nemen is, is de verschuiving van Amerikaanse overtuigingen in allereerste hand conflicten toch op z'n minst gezegd opmerkelijk. Zo is het ook heel opmerkelijk dat landen als Iran, Syrië of Libië zelfs de kans kregen deel van deze coalitie uit te maken. Dit nadat de hele wereld al jaren met een beschuldigende vinger wijst naar die landen omdat ze terrorisme niet enkel toelaten maar ook rijkelijk gebruik laten maken van hun gronden om trainingskampen op te zetten. Dat uitgerekend deze landen de kans kregen om deel uit te maken van de coalitie is, op z'n zachts uitgedrukt, contradictorisch.

Dat Amerika als de dood is voor een uitbreiding van het conflict naar andere Arabische landen spreekt voor zich. Het uitbreiden van de oorlog naar buurlanden kunnen ze missen als kiespijn want dit zou wel eens heel snel kunnen uitbreiden in een enorm conflict dat uiteindelijk toch een oorlog tussen het Westen en het Oosten betekent. De vrees dat de Arabische landen -in hun strijd tegen terrorisme- hun buurlanden eerder als bondgenoten zouden zien dan de Amerikanen, is niet geheel ongegrond. Kort na het begin van de bombardementen op Afghanistan hebben deze besloten dat ze Amerika zullen blijven steunen, zolang het conflict zich

Wie wint?

SMS nu je keuze naar 9990

1. george 2. osama 3. ebola

het niet enkel afkeuren op het acht uur journaal maar zich ook bereid tonen ertegen te strijden. Als je aan deze criteria voldoet mag je deel uitmaken van de wereldcoalitie tegen terrorisme.

Het lijkt er steeds meer op dat de wereldcoalitie tegen terreur meer een zet is om de Arabische wereld ervan te overtuigen dat het

dacht dat Amerika kreeg wat het verdiende en waarvan de mensen soms zelfs openlijk achter de gruweldaden van Bin Laden stonden. Ook landen als Rusland en Pakistan zouden er absoluut bij moeten horen. President Putin heeft meteen zijn prijs genoemd: vergeten wat er allemaal in Tsjetsjenie aan de hand is. Ook Pakistan heeft duidelijk eisen gesteld en gekregen: alle sancties tegen dat land lijken nu een

niet buiten Afghanistan verspreidt.

Het is niet omdat de strijd tegen Bin Laden is begonnen dat daarom de strijd tegen terrorisme is begonnen. Het platgooien van een land dat zo al omkomt van de honger en armoede gaat je niet ver brengen. Ja, terrorisme moet hard worden aangepakt, en OK, Afghanistan moest worden aangevallen op de een of ander manier, maar we mogen nooit vergeten dat het uiteindelijke doel niet eindigt in Afghanistan. Terrorisme is een probleem dat de hele wereld aangaat en om het aan te pakken moet er een duidelijke lijn getrokken worden tussen wat wel en niet meer acceptabel is. Op het nieuws komen en allerlei terroristische daden afkeuren alleen is niet genoeg. Het is niet omdat Arafat zegt dat hij het niet eens is met militante delen van zijn partij dat daarom het probleem is opgelost, net zo min dat het genoeg is voor Iran of Syrie om te zeggen dat het niet akkoord gaat met wat Bin Laden allemaal doet. Terrorisme is niet meer iets waar we gewoon met een beschuldigende vinger naartoe kunnen wijzen. Het is niet genoeg om te zeggen dat we het niet eens zijn met de laatste bomontploffing in het midden van een of andere stad. We kunnen ons niet meer permitteren om het dossier 'terrorisme' opzij te schuiven omdat het te moeilijk of complex is. Dat het complex en moeilijk is lijkt nu wel even overtuigend als de noodzaak om het op te lossen. Daarvoor zullen echter wel veel pijnlijke stappen voor moeten ge-

zet worden. Terrorisme moet eerder waar ter wereld even hard en consequent worden bevochten. Men mag niet langer verblind geraken door allerhande politieke spelletjes zoals het goedpraten van het een om het ander te rechtvaardigen. Maar het belangrijkste van al is het besef dat er een duidelijk verschil is tussen staten die terrorisme achtervolgen en staten die enkel zeggen dat ze het doen. De coalitie tegen terrorisme moet uit afgevaardigden uit meerdere landen, culturen en achtergronden komen die serieus en toegewijd zijn in het bestrijden van terrorisme. Deze mogen zich niet inhouden met politieke spel-

letjes zoals het betrekken van het Israelisch – Palestijns conflict (wat op zich helemaal los staat van de aanvallen op Afghanistan) of het conflict tussen Pakistan en Indie dat ook al langer dan Bin Laden aansleept. Enkel zo'n nuchtere groep had nu durven inspreken tegen de onnodige druk die van veel Arabische landen komt om allerhande, compleet andere, conflicten meteen te betrekken bij deze aanval en Amerika en de rest van de wereld wijzen op het humanitair aspect dat niet uit ogen mag worden verlopen.

Etan Hadaya

forstis

Helaas! De in de vorige editie aangekondigde 2-wekelijkse interkultuurkaffee kan voorlopig nog niet van start gaan wegens onduidelijkheid over de data. De eerste datum moest 31 oktober worden, maar gaat niet door. De andere aangekondigde data bleken eveneens twijfelachtig. We geven het echter nog niet op, geïnteresseerden houden de forstis publiciteit in de gaten, of beter nog, stuur een e-mailtje naar forstis@vub.ac.be met in de boodschap "infoservice" en je wordt via e-mail op de hoogte gehouden van de forstis-activiteiten.

Liefhebbers van wereldmuziek en multiculturele ambiance hoeven echter niet op hun honger te blijven...want na de spetterende Welcome Day geven we er dit academiejaar ten tweede male een flinke lap op:

Met
GLOBAL BEATS
ONE WORLD-2de-MANY BEATS

KULTUURKAFEE
Dinsdag

30/10

20.30u
Gratis inkom
Studenten Jette:
gratis taxi terug!

DE Fabeltjes KRANT

Geruchten en Gedachten, waarvan niet bewezen is dat ze niet waar zijn !

"Aaarch," kreunde BVC terwijl hij met moeite probeerde om recht te gaan staan. Met een gonzend hoofd en een stekende pijn in de nek worden sommige evidente handelingen soms verdomd moeilijk. Alhoewel hij zich nog zo voorgenomen had om het niet meer zover te laten komen bleek het vlees weer eens sterker te zijn dan de wil. "Eigen schuld, dikke bult," bromde BVC binnensmonds terwijl hij langzaam zijn nek masseerde om de bloeddorstrooming te stimuleren. Met een plofje zeeg hij neer op de bank waarop hij geslapen had totdat de eerste zonnestralen en de ochtendkilte hem wecten. De plas koude pis waarin hij zat kon hem niet deren, BVC was veel te druk be-

denswaardige positie bevond. Het enige voordeel was dat de koude hem enige helderheid bracht.

De vorige avond had hij besloten om een van zijn vele beruchte *incognito*-tochtjes op de campus te maken. Als er iets was dat hij het voorbije jaar had opgestoken dan was het wel dat de mentaliteit in Etterbeek niet dezelfde was als die in Jette. In Jette was hij nooit in contact gekomen met instituties zoals de Verenigde Oproerkraaiers en dat ene krantje - of is het een tijdschrift? - waarvan de naam hem niet meteen te binnen schoot. Dat lang- en kortharig werkschuw tuig dat met VUB-subsidies roet in het eten kwam gooien had boven-

is toch niets meer dan een beladen term die symbool staat voor alle anachronismen aan de VUB, sorry UB.

Gisteravond. Gisteravond was zwaar geweest. Zwaar, pijnlijk en vernederend. Terwijl zijn teelballen tot bijna in zijn lies beschutting zochten tegen de koude, waar ze lang geleden maar toch veel te laat uitgedaald waren, kwam de vorige avond hem weer langzaam voor de geest. Evenals het feit dat hij die rotopleiding tot arts had gevolgd omwille van die domme kloten van hem die het daglicht al te lang schuwden. Maar daar dacht hij liever niet aan, hij was zo al neerslachtig genoeg.

Zijn *incognito* tochtje was hij begonnen in het Kulturkaffee waar hij tot overmaat van ramp zijn neefje NVC tegen het lijf was gelopen die zich meteen aan hem vastklampte als een mossel aan een walvis. Dat snotjong meende echt dat hij zich alles kon permitteren. Alsof hij zijn suikeroom zou

zig met het reactiveren van zijn overbelaste hersencellen. Pas nadat zijn balzak zich samenge-trokken had tot het formaat van een verschrompeld aardappeltje drong het tot hem door dat hij zich niet bepaald in een benij-

dien het lef hun acties te rechtvaardigen met een oubollige ideologie waarop de Vrije Universiteit Brussel gebaseerd zou zijn. Maar daar had hij al iets op gevonden. Gewoon het woord "vrije" laten vallen. Dat

zijn. "Hihihi," de gedachte alleen al onlokte hem een zacht gegriinnik. Hij vond hem eigenlijk wel een sympathieke jongen, alleen slaagde hij er maar niet in om de studenten in de SoR in de pas te laten lopen. "Zo

moelijk kon dat nu toch ook niet zijn om acht man te lijmen." had hij uitgebreid in het KK be-toogd. Maar volgens NVC helpt een beetje smeren niet.

Meewarig het hoofd schuddend dacht hij hardop. "Jong en naïef zijn ze. Verward in hun ideologie. Ze kennen gewoonweg hun prioriteiten niet. Maar dat komt nog wel." Hoe het gesprek verder verlopen was kon hij zich net zo min herinneren als hoe hij in die tent aanbeland was. Dat moest hij later nog eens vragen aan zijn neefje. Wat hij wel nog wist was dat ze het gedruis snel ontvlucht waren nadat een blonde NVC-tje lastig viel. Ze had het de hele tijd over acht fuiven en een geluidsbegrenzer die de studenten zou weggagen. Wat het ene met het andere te maken had, had hij niet kunnen doorgronden.

"Die Etterbecquois slagen er toch in om alles gecompliceerd te maken," schreeuwde hij plots gefrustreerd uit.

Geënerveerd stond hij recht en ijsbeerde tussen de bank en een haag enkele meters verder. "Neem nu dat rugbyplein," oreerde hij tegen een konijn dat in de ochtendschemering aan een grassprietje knabbelde. Het beestje spitste even zijn oren maar wijdde daarna zijn aandacht weer aan het half afgeknaagde stengeltje. Ondertussen deed BVC lustig verder. "Iedereen is er tegen omdat men er een omheining rond wil zetten. Wie kan het nu wat schelen dat die mannen zichzelf opsluiten om te spelen? Als de studenten daar niet tegen kunnen moe-

ten ze maar buiten blijven. Zo simpel is dat. Bovendien heeft er niemand geklaagd over het hek rond de bouwverf aan de bibliotheek."

Met een diepe zucht haalde hij de schouders op en bedacht dat het allemaal weinig consequent was. Dat had hij even mooi verwoord. Triomfantelijk keek hij in het rond maar zag tot zijn grote schrik een bewaker lichtjes waggelend patrouilleren. Een wee gevoel be-kroop hem en hij besloot om snel schutting te zoeken achter de hagebeuken. Woede en frustraties welden op bij de herinnering aan de vernedering van gisteren. Hoe had hij het ooit zo ver laten komen? Waar was zijn welbespraaktheid gebleven?

Nadat ze de tent verlaten hadden, had dat joch hem meegetroond naar een lokaaltje met het opschrift bewaking. Reeds bij binnenkomst werd hem een glas sterke drank in de handen geduwd. Lichtjes verbijsterd besloot hij maar om zich niet te laten kennen en mee te drinken met het groepje. Dat was geen goed idee, maar op dat ogenblik gaf hij zich daar geen reukenschap van. De oeverloze discussies schoten hem meteen weer voor de geest.

"Weet je hoe we die opruiers van De Moeial de mond kunnen snoeren?" stak NVC lichtjes lal-

lend van wal. "We verdelen gewoon hun subsidies tussen hen en De Krant! Daar kan niemand tegen zijn. Die rooie rakkers zijn toch voor gelijkheid van kansen. Niet? We doen niets anders dan een scheve situatie rechtzetten." Ondanks het hoge alcoholpercentage in zijn bloed was BVC vinniger dan ooit. "Idioot!" bulderde hij. "Ik draai hier elke dag mijn kloten af om de boel weer op de sporen te krijgen, om zoveel mogelijk uit handen te geven, te rationaliseren, te privatiseren, te weet ik watten allemaal." BVC ging alsmaar crescendo, tot het hysterische toe. "Het enige dat het moet doen is geld opbrengen en nu komt gij, stom uilskuiken, mij vertellen dat ik nog een extra krant moet subsidiëren!!!" Een vlokje wit schuim spatte tussen zijn tanden door terwijl hij het laatste woord haast gillend uitstootte. Toen hij zag dat de twee bewakers het gebeuren vanachter hun glas gretig volgden daalde zijn stem en ging hij sarkastisch verder. "Of stel je een fusie voor om het beste van beide te combineren? De reclame van De Krant en de redactie van De Moeial? Behalve een reclame-contract hebben ze

bij De Krant niets. Ze zoeken een hoofdredacteur, gewone redacteurs, correspondenten, fotografen, een sportredacteur, correctoren, layouters en een webmaster! Geen wonder dat je er los doorheen kijkt, alleen op pagina 8 stond er iets lezenswaardig." "Zelfs den Blik is vele beter," kwam een van de bewakers tussen, "daar staan ten minste blote tietten in." "Inderdaad," gromde een getergde BVC waarna hij zijn mond spoelde met een flinke slok rum. "De Moelial heeft dat ook nog gedaan, maar het waren wel blote venten. Maar dat vond gij niet erg, hé Charel!" "Schone lullen maat," repliceerde die meteen, "echt waar, die mannen hadden stijl. En schoon formaten ook." "Gulder zijt zeker niet zo goed bediend hé?" Op deze vraag had geen van beide zo meteen een antwoord klaar. "Jaja, geef het maar toe zulle. Hoe slimmer in

het kopke hoe kleiner het pietje zegt ons moeder altijd en zij kan het weten want ons pa, dienen is verschrikkelijk stom." Tegen deze logica wisten ze al helemaal niets meer in te brengen. "Met minder dan twintig centimeter nemen de vrouwen tegenwoordig geen genoegen meer. Hoeveel poepekes hebt ge. 't laatste jaar kunnen pakkken? Geen zeker? Awel, hoe komt dat peist ge? Zeg nu zelf..." Kwaad klopte BVC op tafel, dronk zijn glas in één teug leeg, stond recht en liep naar de deur.

Verder mijmerend over de vorige avond liep BVC langzaam in de richting van de M tot hij plots een stem achter zich hoorde. Verstoord draaide hij zich om en zag in de verte iemand zwaaiend naar hem toe lopen. Enkele tellen later stond zijn neefje hijgend voor hem met een blad papier in zijn handen. "Kijk eens hier," toonde die trots terwijl hij het blad aan hem gaf. "Het zijn dikke opscheppers. Dit is een wetenschappelijke enquête uitgevoerd door Durex scientific. De gemiddelde penis is nog geen vijftien centimeter lang en minder dan twintig procent van de mannen geraakt boven de twintig centimeter." "Maak dat je wegkomt schavuit," knorde BVC. Eén blik op het blad met de statistische verdeling volstond om zijn humeur te doen omslaan. Fluitend liep hij verder.

Een Dwaasheid

De mensen die weten waar ik mee bezig ben, wat ik voel en wie ik ben, waaronder slechts enkele van mijn vrienden, verwachten waarschijnlijk een vrij depressief en cynisch stuk tekst dat de algeheel wankele psychologische toestand waarin ik mij lijk te bewegen benadrukt en weerspiegelt, met nadruk op lijk. Maar, geef me een kans, lees, of lees niet, en vooral, of wat volgt nu een waarheid -ook voor u- of nu juist een absurde benadering is van wat een werkelijkheid eigenlijk allemaal omvat, of zou moeten omvatten. Laat dat er niet toe doen en bekijk deze hersenspinsels als alleen maar dat: hersenspinsels van een mens met puisten en problemen als elke andere, een mens waar je misschien wel eens heel veel mee gemeen zou kunnen hebben.

Allereerst zou ik dan ook graag benadrukken dat ik allesbehalve cynisch ben, althans, dat lijkt me zo, hier, nu: veel juistere wat mij betreft is dat ik me vaak cynisch heb genoemd, en dit vooral om herkenbaar te zijn voor anderen, die de veel te hevige persoon, in zowel geluk als verdriet, die ik altijd ben geweest, meestal als onherkenbaar en absolute waanzinnige hebben omschreven. Met cynisch bedoel ik naast de letterlijke betekenis ook het giftige, venijnige en bittere dat daar in mijn wereldje mee gepaard gaat, hetgeen verklaart waarom ik het ook niemand kwalijk neem als die stempel me wordt aangebracht, want als droevige conclusie moet ik er aan toevoegen dat ik ook

vaak zelf geloofde dat ik zulk een vervaarlijk dier was dat niet in staat is tot het appreciëren van de vele dingen en gevoelens die deze aarde strelen. Toch niet zonder ze te voorzien van de nodige commentaar, gegeven op het ritme van die kloppende ader daar zo opzichtig aangebracht op het voorhoofd. Welnu, ik ben het dus niet, neen, niet cynisch, ik ben zelfs heel hoopvol. Ik geef toe dat mijn invulling van dat woord vrij origineel te noemen is en dat men heel waarschijnlijk over het algemeen zal fronsen bij deze woorden, zeker als men mij nog maar enigszins kent. Nonsens! Ik adem mogelijkheid en vriendschap, met een omstuimigheid die aan hyperventileren doet denken. Voorts wens ik te benadrukken dat het begrip waanzinnig..., ach, is dat geen verouderd en relatief gebleken begrip?

Toen, plots, stond daar dan een oud en overbekend gezicht. Het loopt rood aan en in mijn herinneringen is het steeds groter en monsterlijker dan het eigenlijk is. Het beweegt zich anders dan anders en als het spreekt doet het dat met duizend stemmen die door mekaar liggen te janken: "Alle mensen denken in hiërarchieën, denken in termen van verkiezen, afkeuren en veroordelen. Gij, worm daar voor uw geavanceerd tipmachien, vertelt het aan hen die uw rommel zullen lezen en weest bedroefd om deze waarheid, u gegeven door god: alle mensen spreken van te zwart te wit, links te

rechts, oud of nog te zeer door-drongen van jeugdlijke dwaasheid. Allen kiezen ze en vormen onwerkelijke verbintenissen die hen verbindt met heel hun wezen, niet aan mekaar, maar tegen elkander. In eerste plaats tegen de andere groepen, die ze als minderwaardig beschouwen, of uit een andere hoek misschien wel ge-

woon als een andere groep, maaar steeds zal er sprake zijn van een hoger gevoel van verbintenis met de eigen groep. In die versplinterde kuddegeest ziet de mens dan ook niet dat hij in zijn groep afhankelijk is van heel fragiele en belachelijk ondiepzinnige begrippen die men in ogen en hart zaait. Vriendschap. Liefde. Vijand. Overall is er dan ook nog competitie en hiërarchie, zelfs in die onsamenhangende persoonlijkheden zelf, waaruit de groepen en dus ook de enige werkelijkheid die ze kennen, bestaat. Mensen zijn altijd alleen en dat

maken alleen zij tot een waarheid."

Het gezicht barst uit mekaar en komt dicht, vurig en fluisterend gaat het ding verder: "Ik lach, worm, met jou, omdat ik je deze waarheid kan geven zonder dat ze me schade zal berokkenen. Je hebt vrouw noch kinderen, vrienden heb je niet, en in de liefde ben je een absolute nul. Je staat, altijd en overal, onderaan de hiërarchie, en soms val je er zelfs buiten. Leedvermaak. Ook een hoger wezen heeft soms zijn moment nodig. Jij, vooral, zult altijd alleen zijn, en je zal sowieso weten dat het niet anders is, anders kan. Jij kan alleen nog maar de leugen leven."

Lusteloos en dus overmoedig, zeg maar dwaas, viel ik deze universele godheid aan met woorden die maar mensenwoorden zijn, met de haat van iemand die zijn vriendschap, zijn liefde ziet smelten voor de ogen van een schepende, die zijn eigen schepping kwelt: "Zwijg maar beter, monster, want jij bent geen god. Ik ken je wel. Het was hoogmoed die je deed zoeken buiten het bestaande, buiten het perfecte. Jij bent alleen maar de oorzaak van deze werkelijkheid omdat je de eerste bent ontvlucht, en hebt verscheurd. Je bent gevallen, dwaas, en nu met jouw de luciferiaanse gedachte die deze werkelijkheid, de enige die werkelijk is, zo hard tekent. Liefde is wat een einde zal maken aan de versplintering die jij hebt veroorzaakt: want elke scherf, elke mens is er toe in staat. Ik zal leven voor de andere, niet voor de hiërarchie, de

verspreiding, de versplintering, kortweg, niet voor mezelf. In elk hart zal een licht ontbranden, zoals alleen liefde werkelijk aan deze versplintering-hetgeen het hiërarchische denken maakt wat het is- ontsnapt."

Toegegeven, misschien is het woordje "alle" er net te veel aan. Ik heb de duivel al vaker gezien en gevoeld, want ik heb zijn platte hand meerdere malen op mijn kont voelen neerdalen en nu zit ik op de blaren: ik zal de liefde en de vriendschap niet opgeven, simpelweg omdat ik dan zou ophouden te bestaan. Dat er nog enkele warme plekjes op deze wereld te vinden zijn, en dit in de schoot van anderen, dat is al meer dan voldoende om van mij een hoopvol en strijdlustig beestje te maken, want ik zal nog liefde en vriendschap kennen.

Hij lachte: "Denk je? Is zo'n volstrekt stompinnige redenering niet juist eigen aan jouw niche in het kastje, helemaal vanonder aan de trap? Bekijk de dingen zoals ze zijn: je bent jong, dus je hebt geen enkel benul van hoe de dingen in mekaar steken, je bent niet zwart dus ben je alleen maar wit, je bent eigenlijk maar een onbelangrijk punt in een tweedimensionaal vlak, jij bent eigenlijk helemaal niets, relatief en dus onbelangrijk. Hou op met die belachelijke, puberale gedachten en besef dat je bitter zal zijn binnen vijf jaar. Besef dat je gevecht voor die liefde en die vriendschap een belachelijk iets is en dat je maar beter het zwijgen kan verkiezen, boven de dwaasheid die je zo typeert."

Ik denk er nog niet aan. "Nooit". Ik hoop en bevecht mijn valse illusies, mijn hel en mijn waanzin. Ik hoop en ik heb lief, maar ik ben vooral heel bang. Maar waarom zit deze werkelijkheid scheef, want, en dat mogen we niet vergeten, goden en demonen zijn op de eerste plaats verzinsels. Wel, het is nu zo. Vraag me niet waarom. Wees mijn vriend, als je dat zou willen, want ik heb me voorgenomen niet nog een verloren ziel te zijn, zoals er zoveel zijn. Ik ga me amuseren met vrienden die vrienden zijn, en liefde die niet sterft, omdat het alleen maar dat is en los staat van de hiërarchie. "Nooit, hoor je?"

Maarten Dierckx

Eichmann in Jeruzalem

Op 11 mei 1960 werd in Argentinië een zekere Ricardo Klement ontvoerd door agenten van de Israëliëse geheime dienst Mossad. Hij werd gezocht voor misdaden tegen het Joodse volk en de mensheid, dan wel in de hoedanigheid van nazi top-SS-er Luitenant Kolonel Adolf Eichmann. Hoewel de ontvoering de internationale conventies overtrad werd zijn proces (en executie) in Jeruzalem zeer correct gevoerd en internationaal verslagen en uitgezonden. De televisiebeelden maakten het gechoqueerde publiek voor de eerste maal duidelijk wat de echte plannen van Nazi-Duitsland waren met de Europese joden. Enkele verslaggevers die het proces bijwoonden echter, namen de vrijheid òòk het proces in een ander daglicht te stellen...

*Studiekring voor Filosofie
in samenwerking met
Dienst Cultuur en LWK*

stelt voor:

Eichmann in Jeruzalem

een discussie-avond rond de documentaire van het proces tegen Adolf Eichmann en de verslaggeving van het proces van Hannah Arendt en Harry Mullish

Met als ere-genodigde:

Karin Verelst

gallery' (boven KK) om 20u
boer_plato@hotmail.com
www.boerplato.be

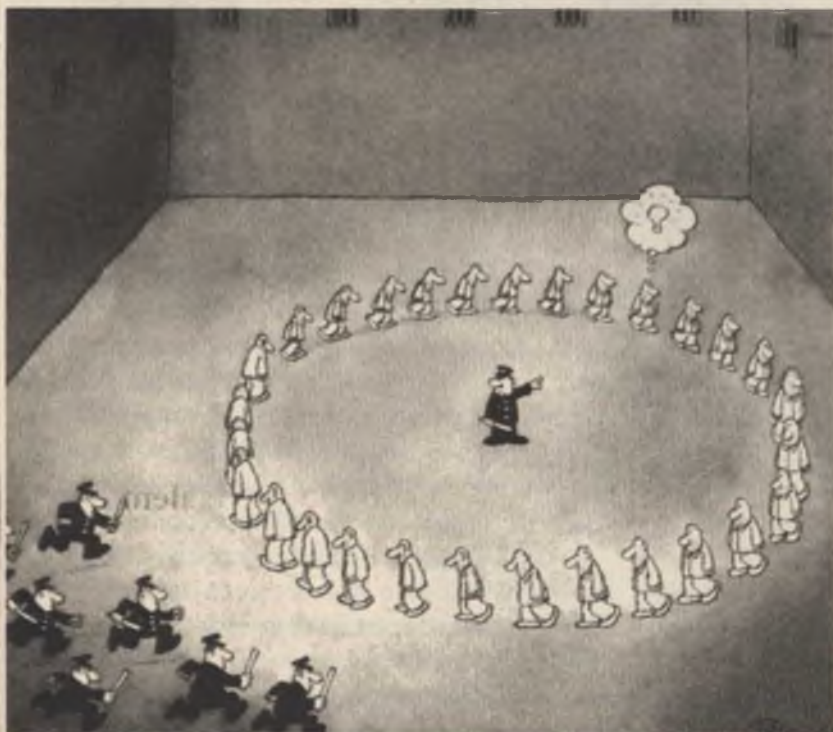
V0-Hoekje

Vlaamse maar niet vrije Universiteit Brussel neukt haar studenten!

De Vlaamse en ooit nog eens vrije Universiteit van het hoogst bruisende Brussel beweert in ontelbare brochures, rapporten en statuten op een meest democratische wijze om te gaan met haar studenten. Hoe komt het dan dat studenten afgevaardigden zelf luidkeels blijven protesteren t.a.v. het onrecht dat hen wordt aangedaan? De overgrote meerderheid van facultaire raden zijn niet

verkeerd adres, of simpelweg een nieuwe raad creëren waar studenten niet voor hoeven te worden uitgenodigd, een stemming aanvragen met twee studenten en vijftien proffen, of gewoon net niet in hun richting kijken als ze het woord vragen, of ze totaal belachelijk maken bij hun eerste opmerking, de dikke belangrijke dossiers op de vergadering uitdelen met verplichte beslissing vijf

minuten later (grootste klassieker), de belangrijkste beslissingen op lange termijn - liefst midden in de examens of de vakantie uiteraard-, voorstel tot reformatie van bvb. een SOR alsof een putsch ten bate van een minder studentdemocratisch beleid, een kwaliteitszorg dat geen verbetering van de kwaliteit intendert, een rectoraat dat zich een 'de Krant' koopt om eigen propaganda demagogisch te verspreiden (de objectiviteit is een doel van de denkmethode Vrij Onderzoek en wat in dit artikel staat kan niemand van het rectoraat standvastig ontkrachten), ook niet de zogenaamde studenten democratie die nooit naar de achterban (zijnde jullie studenten) luistert. Een democratie die niet wil zeggen aan

of onvolledig bemand met studenten. "Ze zijn (of worden) niet genoeg gemotiveerd," repliceren de voorzitters die eigenlijk nooit de moeite hebben gedaan om eens de vraag te stellen in een klas. Als er dan studenten zijn, worden die vaak gewoonweg niet uitgenodigd. Vergeten in het secretariaat, opeens verdwenen uit mail-bestand,

de studentenvertegenwoordigers wie van de studenten in de kleinere raden zetelen; een democratie die een officieel standpunt - ondertekend door de rector en afgegeven aan de onderwijsminister vorig jaar- vandaag in alle raden totaal wordt genegeerd; een democratie die zich meer ten bate van de vooruitgang des mensheid wenst

te profileren en die niet meer wil vragen aan de academici om daar naar te handelen; een democratie die vergeet de meest fundamentele dossiers door te sluisen naar de studentafgevaardigden uit gebrek aan vertrouwelijkheid; een democratie die de persoonlijke gegevens van de studenten voor twee keer niets kan verkopen; een democratie die het Vrije wenst af te schaffen, maar wel ten bate van een pact met 'Tenebras'; een democratie waar het eigenlijke doelpubliek -zijnde de student- niet wordt gevraagd na te denken; een democratie die ondemocratisch omgaat met haar studenten; een democratie die het demo's of het volk neukt en in het zak zet is geen demo-cratie! Het is niet ten bate van de vooruitgang van de mensheid, maar ten bate van een minderheid, liefst nog zo klein mogelijk.

Het administratief en beleidsmatig denken onderwerpt U omdat U er niet van bewust bent. De enige manier om het te weten is het te willen. Elke student van deze universiteit kan een bijdrage leveren aan het oplossen van die problemen. Elke persoon die dit leest zou dan ook voor zichzelf de vraag moeten kunnen stellen in welke mate hij of zij iets zou kunnen doen om die kleinigheden op te lossen, uiteindelijk zal het toch diezelfde minderheid zijn

die de problemen meestal heeft geschapen en die dan ook bevoegd is om maatregelen te treffen. Daarnaast hebben de enkele studentafgevaardigden ook wel spreek-en heel soms stemrecht. Ze spreken dan ook in 99.999998percent van de gevallen puur in eigen en persoonlijke naam zonder hun achterban werkelijk te hebben geraadpleegd. Vorig jaar werd er een unieke maal in de vakgroep Agogiek een vorm van studenten raadpleging georganiseerd en toevallig werd sindsdien de informatiefluxus in dat orgaan stopgezet. Voor de rest wordt er hier nooit -maar

dan ook echt nooit- gevraagd aan de studenten wat ze denken. Een of twee keer per jaar mogen ze braaf een kruisje zetten achter een stomme naam en achter een stomme Deur, zonder dat ze voor de rest van hun opleiding, iets horen van wie wat of hoe. De manier waarop de studenten hier worden behandeld is een regelrechte schande, en dat de studenten zich laten doen, getuigde van een waanzinnig hoog niveau van onderwerping, waardoor men uiteindelijk misschien toch beter het vrij onderzoek zou mogen schrappen van de statuten. De Vrijheid is nog ver te zoeken en de probleemstelling is ruim en ambigu van aard. Verhaegen zijt dank dat er hier nog zo'n een wetenschap wordt gedoceerd die als finaliteit heeft de hierboven vermelde probleemstellingen

w e t e n s c h a p s -
methodologisch op te lossen.

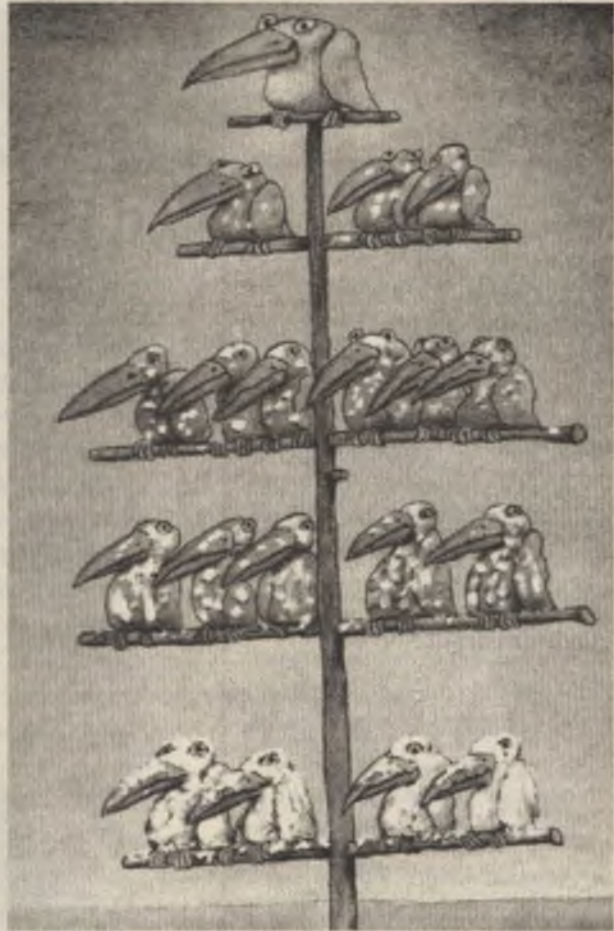
Vanuit de Agogische wetenschappen word er een project opgezet dat als finaliteit heeft het democratisch gehalte van deze universiteit te herstellen. Hierin worden een aantal instrumenten ontwikkeld die als doel hebben de studenten beter te betrekken bij de wijze waarop het systeem wordt ontwikkeld. Gewoon een overzicht proberen te verkrijgen van alle studenten die in alle raden zetelen, en dan vooral ook een overzicht

van de raden waar er geen studenten zijn. Gerichte campagnes voor die studentloze raden. Een boekje of site of gewoon voor zichzelf een stom overzicht maken van welke raden er zijn en wat hun finaliteit is. Op dezelfde site of in datzelfde boekje een foto plaatsen met mail adres van welke student voor welke faculteit en voor welk soort probleem kan worden aangesproken. Het Bureau voor StudentenVertegenwoordigers van binnenuit totaal reformeren en opnieuw leven in blazen. Een sterk studenten verdrag voorbereiden dat alle veranderbare grieven van de stu-

denten inhoud en de voorgeschreven oplossingen. Invoering van een traditionele activiteit waar alle kringen "officieel" aan eerste kanners worden voorgelegd. Invoering en intensificering van de debat-cultuur, waarbij achterban op toenemende basis grondig wordt geraadpleegd en consequent wordt geluisterd en niet enkel gehoord door het beleid. Het actie radium vergroten met de kritische perskanalen, die het principe van Vrijheid Onderzoek expliciet onderschrijven, en dus niet diegenen die het Volledig Onderkruipen onderschrijven door hun persvrijheid te onderwerpen aan hetgeen het rectoraat intendeert. (Deze mening is volledig gedistantieerd van de Studiekring Vrij Onderzoek, die zowel de informatie van de Krant als de informatie van de Moeial als een aspect van de mogelijke realiteit beschouwen.) Terug naar de technieken om het beleid gewoonweg beter te laten functioneren. Een eenvoudige cursus die de afgevaardigden wegwijst maken in het reilen en zeilen van de VUB. De opbouw van een bestand die toelaat dossierkennis ter beschikking te stellen. Een ontmoetingsgelegenheid scheppen voor al die studenten die zich wensen te betrekken bij de afvaardigingfenomenen. Bekendmaking van nationale en internationale afvaardigingsmogelijkheden en de gevolgen van hun beslissingen voor hun studietoekomst. Organisatie van een dubbele kwaliteitscontrole waarbij modaliteiten en gevolgen door de studenten zouden kunnen worden beschouwd, maar met beperkte externe aansprakelijkheid (zie vorig moeial 'kwaliteit in het Vrij Beleid'). En nog honderd en één kleine instrumenten die de finaliteit van dat agogisch onderzoek specificceert, en met als uiteindelijk doel de democratie aan deze Brusselse Universiteit ten bate te komen.

Het Ultiem Instrument, dat de democratie aan deze universiteit kan herstellen is heel eenvoudig, haar eigen studenten au serieux nemen, en de bereidheid tonen om er naar te luisteren, de bereidheid tonen om rekening te houden met hetgeen ze denken. Dat is niet zich er aan onderwerpen maar dat is eerlijk en oprecht aanvaarden dat het een mening heeft, en de bereidheid tonen om een compromis te sluiten, om een middenweg te bewandelen zonder ze te willen neuken.

Onze Franstalige broederstudenten van de ULB hebben het recht om, indien ze het onderling niet eens zijn of indien ze het er met het beleid niet eens zijn, rechtstreeks aan de studenten onder de vorm van referendum een vraag te stellen. Wat betreft het respect ten aanzien van studenten schaam ik mij voor de wijze waarop het Vlaams en Vrij beleid omgaat met studentendemocratie. In VVS Leuven en Gent is het niet beter, daar werken ze met een getrapt systeem, waar een kleine minoritaire elite onder elkaar mag bepalen wie waar mag gaan, zonder de achterban - zijnde de studenten- ook eens te beraadslagen voor materie betreffende het beleid als dusdanig. Bij de beraadslaging over nieuwe structuren is dit een essentieel punt waarover de Vrije studenten niet mogen struikelen.

Bij deze wordt de vraag gesteld of Vlamingen, dommer zijn? Willen Vlaamse en Vrije Brusselaars zich onderwerpen aan een minoriteit van ei-

genbelang kontlikkende technocratische ja-knikkers, of gaan we zelf ons eigen leven in handen nemen? Gaan we onszelf het recht geven om te beslissen hoe en wat we in ons leven willen, of gaan we ons laten blijven onderwerpen? Gaan we eindelijk laten zien dat we kunnen denken, of blijven we liever lekker passief, thuis liggen en liefst met zo weinig mogelijk te doen. Dergelijke mentaliteit heeft er voor gezorgd dat er van democratie aan deze universiteit niets meer overblijft. Het is daarom dat de Vlaamse en ooit nog Vrije Universiteit van bruisend Brussel haar studenten regelrecht neukt, en het is daarom dat men jullie vraagt, om in het najaar, wanneer de studenten hun eerste referendum organiseren, waarschijnlijk in samenwerking met VO en hopelijk met de steun van BSV, BSG, De Moeial, De Krant, VUB-radio, De Kringen, de Regionale kringen, en al de andere studenten van deze universiteit. Dit eerste referendum zou de vraag stellen in welke mate de Vrije universitaire gemeenschap moet kunnen appèl maken op studentenraadplegingen om hun mening naar de adviesorganen te kunnen bekendmaken. In een volgende moeial zal hier verdere informatie kunnen worden geboden. Alle adviezen betreffende beleid kunnen in die zin worden geformuleerd aan het Bureau voor StudentenVertegenwoordigers BSV@vub.ac.be

Vrij=Libre

Het BSV is dood, lang leve het Bureau voor Studenten-Vertegenwoordigers...

Het is een feit dat raden niet werken als niemand weet dat ze bestaan, of ze er in mogen, wat er gebeurt, wanneer en hoe men zich kandidaat moet stellen, enz. Het Bureau voor Studenten-vertegenwoordigers is in die zin het geschikte orgaan om dat op zich te nemen, want blijkt dat de 4 laatste voorzitters hun acties quasi hebben beperkt tot het

men om wat studenten te ronsselen dit jaar, waar juistgeteld vijf man op afkwam. Best normaal als er zondag avond nog niet geplakt is geweest voor een activiteit dat de dag er op plaats neemt. Nog beter als een zielige pipo de affiches wegneemt de ochtend zelf (Plop Steen suck forever). De kers op de taart was dan die rare rastaman die

schrijven van hun CV en tot het voor de rest zo weinig mogelijk doen. Tijdens de bezetting werd het lokaal nog even nuttig gebruikt en sindsdien verneemt men van dat orgaan niets meer. Een poging werd nog ondermo-

men om wat studenten te ronsselen dit jaar, waar juistgeteld vijf man op afkwam. Best normaal als er zondag avond nog niet geplakt is geweest voor een activiteit dat de dag er op plaats neemt. Nog beter als een zielige pipo de affiches wegneemt de ochtend zelf (Plop Steen suck forever). De kers op de taart was dan die rare rastaman die daar kwam uitleggen hoe hard de administratie de studenten toch maar in het zak zet, kwestie van er toch maar moed in te blazen. Verder was er op de laatste van hun bijeenkomsten niemand van de uitgenodigden aanwezig. Er is al zes maand geen computer terwijl de middelen echt meer dan voorhanden zijn. Er zijn geen statuten. Er wordt geen openbare verantwoording afgelegd voor het al dan niet besteden van die middelen. De decanen weigeren blijkbaar om aan dat orgaan, dat ter herinnering als doel heeft de studentafgevaardigden de unifiëren, te laten weten welke

voor de adviezen moesten worden binnengedragen. Resultaat: de twintig laatste punten werden niet grondig genoeg besproken noch bestudeerd door de studenten van de VUB en de hogescholen, omdat hun contacten binnen hun universiteiten niet zo goed waren als in Gent en Leuven. Bedankt VUB voor deze levensles. De vrijheid van denken mag geen grenzen hebben, enkel door een eerlijke en open bevraging van de massa kan men zeggen dat iedereen ten minste op de hoogte was. Wie meer informatie wenst moet helaas wachten tot het officieel ontwerp uitkomt of zou eens kunnen vragen aan het officieel orgaan van alle Vlaamse studenten. Waarschijnlijk zullen ze niets mogen zeggen. Daarnaast kan men aan Luwel zelfs vragen, maar hij blijkt zich niet eens te herinneren waar hij heeft gestuurd of hij onderschrijft expliciet zichzelf ten bate van de grote Oosterse Link, een oud rector van ergens in het gelovige en Vlaamse Brabant. Mensen die kennis willen nemen van de inhoud van dit voorvoort ontwerp van decreet zouden dat vrij moeten kunnen. Helaas is de probabiliteit groot dat het belangrijkste gedeelte bij de officiële bekendmaking sterk verschilt van het huidige miskraam. Over het ontwerp is duidelijk dat het snel onprofessioneel is afgehandeld geweest en dat het meer vraagtekens laat reizen dan licht in het duister scheidt. Nog een foef, KUB wordt er ook in geneukt. Een hoogst regretabele zaak omdat dat lelijke kleine eendje dat noch door de eigen moeder Leuven noch door de Vrije Brusselaars echt als vriend werd beschouwd door het decreet gedwongen wordt geëuthanaseerd (want nu mag dat). Nu als die slimme jezuïeten eens naar het arbitragehof gaan of naar de Raad van Staten, dan kan Luwel zijn voden terugpakken en is Vanderpoorten ook geneukt want zij is gaan stoefen in Praag door te zeggen dat Vlaanderen eerste zou zijn. Maar bon, het zal voor haar niet de eerste keer zijn geweest. Herinner U haar mooie leugens tijdens onze bezetting. Toen zei ze dat ze de gevaren waar wij en later VVS en de Europese studenten ook voor vochten, ging doorgeven in Praag. En achteraf zeggen dat ze de snelste wil zijn.

Luwels vliegt in de Poubel
Vanderpoort swingend aan het koord
Ulle denken moest zich echt niet onderwerpen

Ghost in the Shell

Directed by: Mamoru Oshii

It Found A Voice... Now It Needs A Body

In the year 2029, the world is made borderless by the net, bio-tech innovations allow for completely artificial bodies... or no body at all, living completely in the net.

Major Kusanagi is a highly trained female semi-cybernetic government agent trying to track down "The Pupper Master", a super-

hacker. She must deal with government conspiracies as well as deep questions like what is the importance in being human when androids also have souls?

Waar de geest de menselijke capaciteiten kan overschrijden en de grens vervaagt tussen noumenale en fenomenale wereld.

De elektrofysische interdependentie van de ziel komt in deze film op hallucinante wijze naar boven. Terwijl de onderliggende idee voor het script van "The Matrix" diende, graaft dit scenario nog dieper en onderneemt zo een zoektocht naar de vermeende menselijke uniciteit.

Dinsdag 06 november
20.00

Aula D0.05

Studiekring Vrij onderzoek

De 019-betoging in Gent: Een Verslag

In de vorige Moeial werd u bericht over de concrete afspraken i.v.m. de antiglobalisten-betoging op 19 oktober in Gent. Tegen de verwachtingen in van velen, werd dit een uiterst vreedzame actie, hetgeen niet is voorbijgegaan aan de journalistieke belangstelling. Een voorbeeld voor de volgende acties...

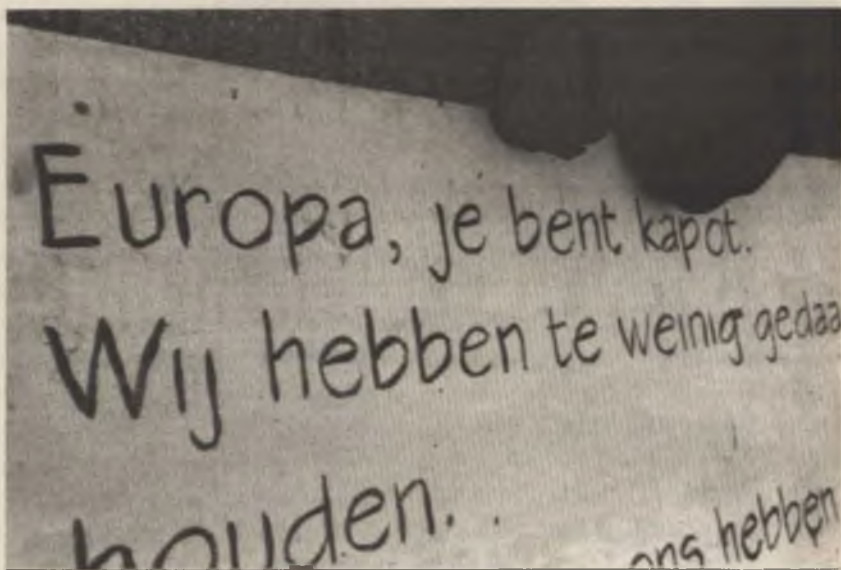
10u – 12u30: Rode jongeren aan het Dam-poortstation

Een tiental betogers delen pamfletten uit en verkopen propagandakrantjes. Maar langzaam trekt de mist op en samen met de zon verschijnen de eerste tekenen van feest en protest. Linkse jongeren stromen samen op het plein, luisteren naar de polemische betogen, bewegen op de muziek en maken zich klaar voor de jongerenmars. Che Guevara is dé centrale figuur vandaag. *Chéngé the world* luidt de slogan. Onze reporters wonen de persconferentie bij van de Links Socialistische Jongeren (LSP), een nieuwe politieke partij in Gent. Om 12u30 vertrekt de antikapitalistische jongerenmars richting Zuid.

12u30 – 16u: Flower Power op het Wilsonplein

Terwijl een luidruchtige vakbondsbetoging door de straten van Gent trekt, verzamelt zich een kleurrijke bende jonge mensen op het Wilsonplein. Zij genieten van het zonnetje, reageren enthousiast op de toespraken – en zeker op uitspraken als “Bill Gates zal 400 jaar nodig hebben om zijn geld op te doen” – en aanschouwen de ludieke protestuitingen. Vooral de creatieve betogers die in de fontein uitbeelden hoe sommige mensen zwemmen in het geld, hebben veel bekijks. Sommigen nemen zelfs actief deel en bouwen mee aan de muur tegen het militair Europa of laten zich met de tondeuse bewerken voor de actie “radiKAAL voor tobintaks”. Anderen verkiezen de les van professoren die hun visie geven op het antiglobalisme. Intussen probeert

de Chinese beweging Falun Gong de vervolging van hun aanhangers aan te klagen. “We zijn niet voor of tegen antiglobalisme, want we distantiëren ons van politiek”, verklaart woordvoerder Mathias Slaats. “We willen hier enkel de aandacht vestigen op ons probleem.” Aandacht krijgen ze zeker, want een honderdtal mediterende Chinezen in het Albertpark is geen alledaags tafereel.

Het park en het Wilsonplein zagen er nooit zo vredig en kleurrijk uit. Enkel de politiediensten vertrouwen de sfeer van “Love, peace and understanding” niet helemaal. Af en toe wordt de toegang tot het Zuid in paniek afgesloten.

16u – 19u: Gent, festivalstad

Naast de jongeren van de antikapitalistische mars vinden honderden mensen hun weg naar het Zuid. Je merkt er ouderen en gezinnen met kinderen, maar het merendeel van het publiek is jonger dan dertig. Er is voortdurend heen en weer geloop over het bekertjestapijt van het “hoofdpodium” op het plein naar de “foyer” in het park. De vergelijking

met een zomerfestival is nooit veraf. Bovendien vullen de klanken van Kommil Foo en Luk Devos (Gorki) het Zuid en omgeving. Om 17u45 loeit een sirene. Op dit signaal wordt op het Wilsonplein uit protest tegen de oorlog in Afghanistan een immens lijken-

tapijt gevormd. Tot aan het Manifeest geven Mong en de vieze gasten het beste van zichzelf. Hun liedjes bevatten een antiglobalistische boodschap.

19u: Vertrek van het Manifeest

Naar schatting tienduizend betogers stappen mee in het grote Manifeest van het Zuid naar het Dampoortstation en terug. De optocht wordt gevormd door een allegaartje van milieuactivisten, links socialisten, aanhangers van Che Guevara en Marx, tegenstanders van de oorlog, voorstanders van tobin taks, 11.11.11, Oxfam, politici, ... Allen uiten ze op een luchtige, muzikale en creatieve manier hun ongenoegen. Enkel een kleine groep anarchisten probeert de orde te verstoren.

22u - ...: the afterparty

's Avonds wordt de trend van de dag in de tent voortgezet: feest. Heel wat jongeren die – in tegenstelling tot onze reporters – nog geen tekenen van vermoeidheid vertonen, dansen en fuiven op de muziek van o.m. Jaune toujours en Think of One. De verslaggevers proberen liever de Oxfamwijn die ze naar goede journalistieke gewoonte onderwerpen aan een check en een dubbelcheck...

Wendy Huyghe

Cuba, mi amor

Woensdag 7 november: Cubaanse avond in de GallerY' en het Kulturkaffee (in samenwerking met de VUB-cultuurdienst en Oxfam-Solidariteit). Een debat, een fototentoonstelling, een lezing, Herman Portocarero, Cubaanse rum en een Cuba-fuif!

Inkom: gratis en voor niks

18u30 - 19u30: Bah-Cardi

Think before you drink! Drinkt u soms Bacardi? Laat u niet misleiden: Bacardi bevat geen druppel Cubaanse rum en is de sponsor van de blokkade tegen Cuba. Hoe een rumoorlog en een politiek spel de Cubaanse bevolking isoleert en het internationaal recht schendt. Wat zijn de gevolgen? En wat kan u doen?

Een info-actie over Cuba en een boek over Bacardi geven u meer uitleg.

Spreekers: Rafaël Van Dyck en/of Xavier Declercq van Oxfam-Solidariteit, Specialist internationaal recht (onder voorbehoud): Stefaan Smis.

19u30: Herman PORTOCARERO vertelt over Cuba

Aansluitend: Opening Fototentoonstelling 'Cuba mi amor' van Ginette Mylle door Herman PORTOCARERO

De fototentoonstelling loopt van woensdag 7 nov. tot 16 nov. 2001, iedere werkdag van 9u tot 12.30u en van 13.30u tot 17u.

Vernissage: woensdag 7 november 2001 om 19.30u, GallerY'

21u00 Kulturkaffee: Bah-Cardi Fuif in het KK met Cubaanse salsa, merengue, en allhande Latino-vibes. Hoe kunnen we een Cubaanse avond beter afsluiten dan met een wervelende, passionele fiesta Cubana?!

Voor meer info, tel. Wouter (0496/148352)

Antiglobalisme door Vrij Onderzoek

Anti-globalisme, de mensheid gaat kapot, de wereld gaat ontploffen, de heersende klasse zal moeten worden afgeschoten en vervangen worden door een rechtstreekse democratie of door een anarchistisch systeem. Politiekers zijn zwijnen die enkel in het eigenbelang geïnteresseerd zijn!

Klinkt dit bekend? Doet dit u ergens aan denken? Misschien hebt u de laatste tijd deze kreten gehoord. Misschien vraagt u zich ook wel eens af wat u hiervan kan geloven en wat eerder op fictie, hysterie of ledenwerving berust?

Wel wij hebben de pretentie te denken dat wij u kunnen/moeten informeren. Wij trachten een objectieve kijk te geven en proberen de feiten een beetje op een rijtje te zetten.

1. Wie zijn de anti-globalisten?

Ook premier Verhofstadt vraagt zich dat af in zijn open brief aan de anti-globalisten. Hij reikt enkele antwoorden aan.

Zijn het misschien mensen die "zoals het Black Block gewelddadig tegen iedere vorm van priyaat bezit ageren"? (Verhofstadt, open brief: 'de paradox van het antiglobalisme')

Misschien, maar we willen er wel op wijzen dat iedere organisatie die zich met deze problematiek bezighoudt beweert geweld te willen vermijden, we denken hierbij aan ngo's, aan actiecommittees als O19 en D14 en Internationaal Verzet. We bedenken hier ook even bij dat bij alle voorgaande protestacties sprake was van een kleine groep gewelddadigen, en dat het Black Block slechts één van de vele bewegingen is die protesteren.

Of zijn het mensen uit "de slow-food-beweging, een mondaine club die chique brochures uitgeeft"? (Verhofstadt, open brief: 'de paradox van het antiglobalisme')

Waarschijnlijk gaan organisaties als Oxfam-wereldwinkels en 11.11.11 hier niet mee akkoord, er zitten hopen ecologen, die pleitten voor zaken als "consuminderen", bij deze bewegingen. Hiernaast zijn er nog talloze linkse en anarchistische bewegingen die eerder op hun manier trachten aan informatie-doorstroming te doen. De vraag is zeer eenvoudig. U hebt allen zeker al in de cafetaria folders en pamfletten gekregen van anti-globalistische groeperingen. Zagen die er chique en mondain uit? Hoe vaak ging het in deze folder over uw voedsel?

Anderzijds valt niet te ontkennen dat deze beweging zeer breed gaat. Er stappen ook zogenaamd goede burgerbewegingen, die meer met relatief nieuwe problematieken als voedsel en milieu gaan, mee

in de betogingen. Er zijn ook wel degelijk groeperingen die zich bezig houden met de 'voedsel-problematiek' van onze globale samenleving en onder andere vragen hebben bij de voedsel-industrie waarvoor McDonalds staat. Elk facet van deze beweging kent haar eigen specificiteit en eigen overtuigingen. Dat is juist hetgeen dat de beweging rijk maakt.

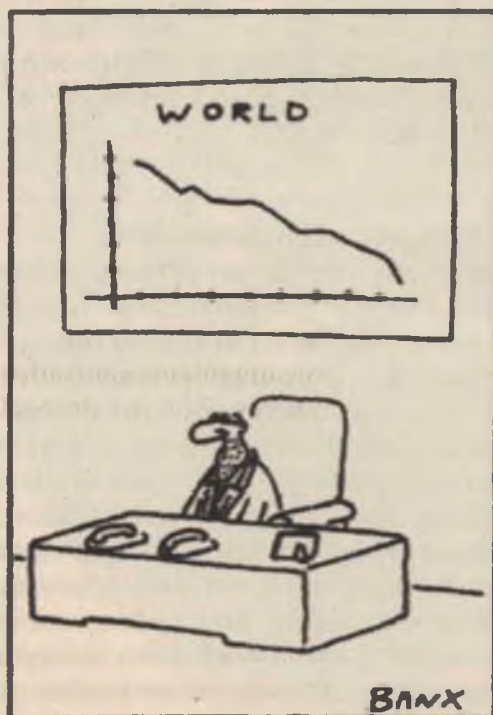
Het mag wel duidelijk zijn dat dat deze beweging niet eenvoudig te definiëren is. Iedereen, behalve de premier blijkbaar, weet ondertussen wel dat we hier te maken hebben met een zeer gedifferentieerde beweging. Waarnaar we dus op zoek moeten gaan, zijn de raakvlakken van deze beweging. Wat zijn de gemeenschappelijke vragen/protesten/eisen bij de globalisering?

2. Wat vragen de anti-globalisten?

Ik denk te kunnen stellen dat een grote overeenkomst, aanwezig bij alle groeperingen, de verregaande vereconomisering van het leven is, op terreinen waar het volgens deze groepen niet gewenst is. Zo ongeveer alle groepen vinden puur economisch denken en privatisering en liberalisering niet gepast in sectoren als onderwijs, watervoorziening, ziekteverzekering en pensioenen. Inderdaad heeft het GATTS-akkoord van '93 het onderwijs tot een vrij te maken markt verklaard, inderdaad staat het punt van de privatisering van de watervoorziening hoog op de agenda van de volgende WTO-top. De watervoorzieningen van belangrijke steden in onder meer Brazilië en Zuid Afrika zijn de voorbije jaren geprivatiseerd, ondanks hevig protest, en sindsdien zijn de waterprijzen fors gestegen. Volgens dezelfde WTO en volgens vele liberale politici zal een verdere liberalisering enkel

voor meer welvaart en eerlijkheid zorgen op wereldvlak. Zij zijn van mening dat de markt zichzelf wel zal reguleren en zo automatisch op een aanvaardbare situatie voor iedereen zal uitkomen.

De zogenaamde anti-globalisten daarentegen beweren dan weer dat dit idee niet klopt omdat bedrijven er altijd ultiem op uit zijn winst te maken, en zich niet echt kunnen en zullen bekommeren om mensenrechten en evoluties op lange termijn. Bovendien verwijzen zij vaak naar voorbeelden uit het verleden waarin deze liberalisering is mislukt, bijvoorbeeld de geprivatiseerde Britse spoorwegen, of de situatie van Sabena, die er niet echt op vooruit zou zijn gegaan sinds 49,5 % van de aandelen aan een privé-investeerder werden uitbesteed. Sommige geleerden gaan zeer ver in deze redenering, andere willen eerder een soort rem op een zogenaamd "blind liberalisme". De gevolgen van die blinde liberalisering zijn volgens de verschillende anti-globalistische bewegingen bijvoorbeeld een gebrek aan duurzaamheid, een groeiende kloof tussen arm en rijk, een onevenwicht op wereldschaal, een negeren van de mensenrechten, een verlies of uitholling van de democratie,...

3. Wat is anti-globalisme, wat zijn hun antwoorden?

Zijn deze anti-globalisten dan tegen internationale samenwerking, tegen internationalisering, kortom tegen globalisering?

Ook voor het antwoord hierop moeten we weer bij de organisaties te rade gaan. Zo ongeveer alle organisaties stellen eigenlijk dat ze wel denken dat de voornoemde problemen moeten worden opgelost met globalisatie, maar dan wel met een ander soort globalisatie. Een democratische of alternatieve globalisering. Kernbegrippen voor dit alternatief zijn meestal: meer regulering, een rem door de politiek op de bedrijfsbelangen...

De organen als het WTO, het IMF, de G8 en de opkomende EU beweren echter dat de enige manier om deze problemen het hoofd te bieden net het tegenovergestelde zijn, namelijk het terugschroeven van de overheid, minder regulering en meer vrijhandel. Dit zou de enige manier manier zijn om de achtergestelde landen mee te laten draaien in de economie en er zo meer welvaart te laten komen.

Hierop zeggen de ngo's en actiegroepen dat de vrijhandel vaak als excuus wordt gebruikt om deze regio's uit te zuigen via westerse firma's die vervolgens hun winsten weer naar het Westen halen. Volgens hen kunnen deze regio's pas economisch meespelen als ze eerst een sterke eigen markt hebben uitgebouwd in een beschermde situatie en met eerlijke steun. Of ze werpen op dat het misschien wel onmogelijk is de hele wereldbevolking op onze westerse manier te laten leven, of dat er misschien wel geen vraag is naar een kapitalistisch vrijhandelssituatie in deze landen.

4. Wat kunt u doen?

Het enige wat u nu te doen staat om verder te begrijpen waarover dit conflict draait, en eventueel een eigen mening hierover te vormen is uzelf verder te informeren. Knack, een redelijk objectieve bron, wijt de laatste tijd vaak artikels aan dit conflict. Op het Internet vind je standpunten van zowat iedereen. Op het VO-lokaal wordt een info-map bijgehouden. Het punt is dat u er zelf over zal moeten nadenken. Niemand zal voor u met de waarheid komen aandragen.

Denk. Discussieer. En handel volgens uw eigen mening.

Maar bouw uw mening op feiten.

UCOS

Ethische en Groene consument

Debat op 4 december om 14u00 in aula Qd.

Dit debat vormt, naast de Wereldmarkt zelf, het inhoudelijk luik van onze werking rond ethisch en groen consumeren. Uit tal van enquêtes blijkt dat consumenten "milieuvriendelijker" en "ethischer" willen consumeren. Maar er gaapt een kloof tussen denken en doen. Een verklaring daarvoor kan zijn dat de producten die aan deze keuzecriteria voldoen, niet gekend of moeilijk te vinden zijn. Er is weinig betrouwbare informatie over de en de "groene" eigenschappen van producten. Daar staat tegenover dat er een massa labels in omloop zijn die qua geloofwaardigheid maar mager scoren. Bovendien neemt de reclame vaak een loopje met de waarheid. De consument heeft er dus alle reden toe mondiger en kritischer te worden. Sommige strijdpunten van consumentenorganisaties zijn inmiddels tot verworvenheden uitgegroeid. Er is echter nog een lange weg af te leggen. Er is vooralsnog geen sprake van een evenwichtige en eerlijke wereldhandel en ook wat betreft milieuvriendelijk ondernemen is het laatste onheil nog niet geschied. Daarvoor zijn de tegengestelde handelsbelangen van de verschillende machtsblokken nog te groot. Tot op vandaag genieten de gefindustrialiseerde lan-

den nog al te veel privileges in vergelijking met zij die moeizame pogingen ondernemen hun "handicap" op dat forum weg te werken. Hun achterstelling zal nooit verdwijnen zonder de goodwill en de medewerking van de grote spelers in de wereldeconomie: Amerika, West-Europa, Japan. Daar bevinden zich de zenuwcentra van industriële conglomeraten, de financiële overvloed en de technologische vernieuwing.

In dit duurzaam ontwikkelingsproces naar rechtvaardige wereldverhoudingen en respect voor de ecologische draagkracht van de aarde kunnen wij een belangrijke rol spelen. Als consument kunnen we samen bouwen aan een eerlijkere en groenere wereld. De gestadige verkoopsgroei van producten uit eerlijke handel (die ook aan de VUB zeer manifest is, gelukkig maar) en bio-landbouw, wijst erop dat steeds meer mensen graag bereid zijn meer te betalen wanneer ze sociale en ecologische achtergronden van hun

koopwaar kennen. Ooit moet oneerlijke handel de uitzondering op de regel worden. Daar moeten we samen aan werken. De vraag is: "Hoe?" Wat bete-

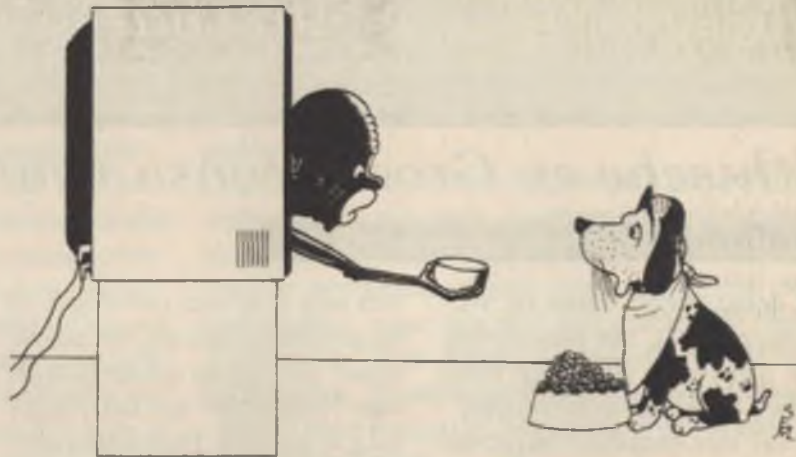

kent duurzaam consumeren en waarom schijnt niet iedereen het te doen. We willen daarom het debat over de draagkracht van initiatieven van consumentenorganisaties stimuleren. Zijn het druppels op een hete plaat of vormen zij de voorbode van een evolutie naar eerlijke handelsverhoudingen? Het gaat immers niet alleen om het aandeel van eerlijke handel op het totale volume van de wereldhandel. Even belangrijk is de mentaliteitswijziging die ermee wordt beoogd. In tijden van voedsel- en andere consumentencrisissen (GGO's, industriële veeteelt, Europese

landbouwpolitiek, kan daar niet langer mee getaand worden. Welke consumentengroepen bestaan er? Wat zijn hun doelstellingen? Wie neemt eraan deel? Wat zijn hun drijfveren? Wie bereiken ze? Welke knelpunten ervaren zij?

Deelnemers zijn:

Netwerk Vlaanderen
Netwerk Bewuste Verbruikers
Oxfam Wereldwinkels
Test-Aankoop

Alternatieve Wereldmarkt

Wie kan er nog zeggen dat hij/zij het leven leidt waarvoor hij/zij kiest? Of weet je allang niet meer wat bij je eigenste zelf hoort en ben je volledig overspoeld door wat hoort en door de gangbare normen? Heb je het lef om in te gaan tegen de huidige modetrends?

Ook dit is een gevolg van globalisering. Meer en meer wordt ons leven gedicteerd door reclame (en dus door de reclamemakers of te grote bedrijven) maar ook door regels die gangbaar zijn in de maatschappij. Maar wat als de maatschappij (inclusief beleidsmakers) gedicteerd worden door bedrijven? Denken we maar aan de tendens om onderwijs rechtstreeks te laten financieren door bedrijven of aan het argument van werkgelegenheid dat bedrijven maar al te graag gebruiken als het hen past.

Wil je zelf iets uitbouwen dan heb je weinig argumenten om mee te schermen. Integendeel, je loopt veel meer risico in de marge van de maatschappij terecht te komen. Met als gevolg dat de meeste mensen eerst een zekerheid uitbouwen en dan pas denken aan wat ze zelf willen. Toch zijn er mensen met lef die

tegen de stroom ingaan en hun eigen leven creatief en zinnig uitbouwen, met alle problemen maar ook voldoening die erbij horen.

Dit is hier, maar hoe gaat het elders? Hoe staat het met de zogenaamde ontwikkelingssamenwerking? We horen dikwijls dat bedrijven een opdracht hebben in de arme landen, naar ginder trekken om er werkgelegenheid te creëren en op die manier het land uit de problemen te helpen, op voorwaarde dat bepaalde regels maar gerespecteerd worden (eerlijk loon, geen kinderarbeid, ...). Alle mensen verzamelen in een fabriek? Iedereen gelijke kansen? Globalisering? Maar wat met die mensen die zelf iets willen uitbouwen in de traditie eigen aan hun land. We doen hierover geen uitspraak, dit zou ons te verleiden. Maar we kijken heel even wat er onder de golf van globalisering leeft.

Op de Duurzame Wereldmarkt brengen we mensen van hier en elders samen. We kijken op welke manier zij hun eigen leven creatief uitbouwen en luisteren naar hun hart om datgene te doen waar zij zich goed in voelen, tegen de stroom van globalisering in.

En zo krijgen we een bonte werveling van ideeën. En dat is wel een herademing in deze wereld van conformiteit. Die conformiteit openbaart zich o.m. in het opvallend eenvormige streven naar voorgespiegelde consumptie-idealën. In een samenleving die bulkt van de keuzemogelijkheden, maar waarin de consument onderhevig is aan allerlei soorten van beïnvloeding, is het soms moeilijk keuzes te maken. De studiemiddag over ethische en groen consumeren wil daar aandacht aan besteden.

Activiteiten op Alternatieve Wereldmarkt

Op 4 december organiseert UCOS een heuse Wereldmarkt op de VUB. Misschien zegt het woord ontwikkelingssamenwerking jou wel iets, maar is je weethonger nog niet gestild. Of je ziet en hoort gewoon graag mooie dingen? Je wil je smaakpapillen laten verwennen? Op 4 december is voor elk wat wils. Je kan er kennismaken met de verschillende organisaties die zich op onze markt aan u voorstellen. De Groene Waterman, 11.11.11., Oxfam-wereldwinkels en andere komen tegemoet aan de boekenworm onder jullie. Maar we willen jullie niet alleen overstelpen met informatie. Je kan komen kijken naar een demonstratie van Maria Cocquyt over keramiek. Hopeloos op zoek naar een origineel verjaardagscadeau? Carole Hipken heeft een stand met cadeauverpakking gemaakt uit afvalmateriaal. Zo kan je je geschenk gekocht op de wereldmarkt alvast laten inpakken. Duurzaam en origineel in één klap! Kurukshetra verkoopt handgeweven, plantaardig gekleurde doeken, pennezakken en schoudertassen. Verder kan je proeven van allerlei ambachtelijk gemaakte, biologische, meestal buiten-

landse hapjes en drankjes van de Wambeekhoeve (kaas, paté), de Wereldwinkel en Den Diepen Boomgaard (bakkerij, groententaarten enz...) Het is natuurlijk ook mogelijk om je voorraad voor thuis in te slaan. Dar Al Amal, wat staat voor het huis van de hoop is een lokaal integratiecentrum in het hartje van Oud-Molembeek, zal ook aanwezig zijn met Marokkaanse bereidingen. We stellen jullie ook een activiteitenprogramma voor. Van 12u tot 14u kan je in de cafetaria genieten van een verrassingsact van mime-speler Jef De Jonghe terwijl de Splifftones u overweldigen met

zwoele ska-riffs. Van 14u tot 15u lopen enkele studenten van de VUB in de kijker op een blitse modeshow met tweedehandskledij. Vanaf 15u geeft Kris Kaerts een demonstratie Kalaripayat (Indische gevechtskunst). Als je de vibes voelt komen mag je ook zelf meedoen. Bovendien loopt er gedurende de hele dag een tentoonstelling van Afrikaanse kunsten. Dit alles en nog veel meer op de Duurzame Wereldmarkt. Vergeet zeker niet om ons gastenboek te voorzien van enige commentaar en suggesties.

See you there!

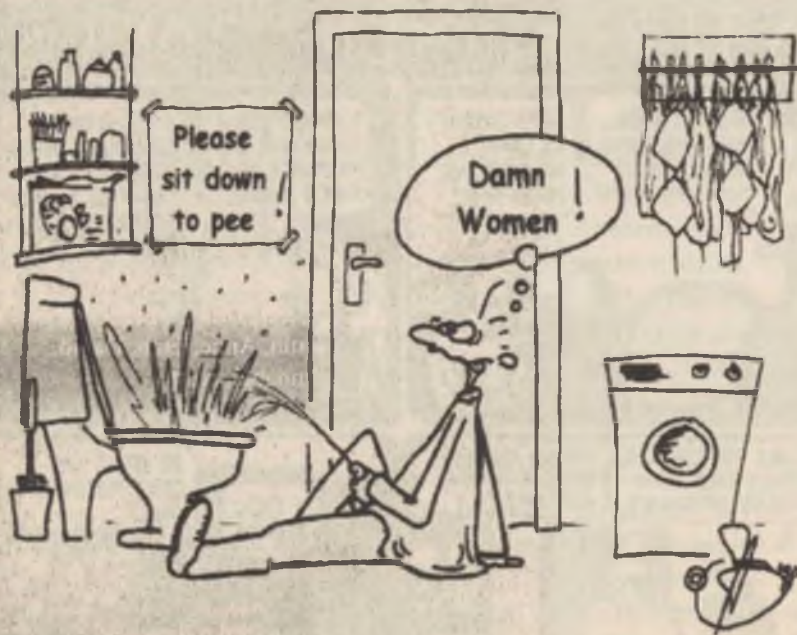
De Genderwerking van UCOS

Ook de genderwerking van UCOS is in volle beweging. Het accent ligt daar op netwerking en beleidsbeïnvloeding. Het nastreven van gelijkheid tussen vrouwen en mannen wereldwijd is niet bepaald een uitgangspunt van de Belgische en internationale overheden en we hebben dan ook onze handen vol. Gendergelijkheid vormt voor ons een voorwaarde voor duurzame ontwikkeling maar het is moeilijk op de politieke agenda's te plaatsen. In de strijdpunten in het kader van het Belgische EU-voorzitterschap bijvoorbeeld, of in de voorbereiding van de VN-Wereldbank-IMF-conferentie "financing for development" (Monterrey maart 2002) houdt men nergens serieus rekening met de verschillende impact van macro-economisch beleid op vrouwen en op mannen en mist daarmee de aansluiting bij realistische oplossingen in de richting van een meer rechtvaardige en democratische ontwikkeling.

gender voor de Tobintaks en bredere macro-financiële processen. De bedoeling was om concrete aanbevelingen te formuleren die de Belgische delegatie kan meenemen naar Monterrey. Het is tekenend dat deze studiedag nodig was, twee dagen nadat de Interparlementaire Unie samen met enkele NGO's diezelfde problematiek besprak maar in alle talen zweeg over de structurele ongelijkheid tussen mannen en vrouwen in deze.

Op onze studiedag "liberalisering en deregulatie; vrouwen zeggen NEE tegen financiële speculatie" bleek evenwel uit diverse getuigenissen uit het Zuiden dat macro-financieel beleid zoals liberalisering van de financiële markten, de crisissen die daardoor ontstaan en de IMF-WB-hulp die voor oplossing moeten doorgaan, vrouwen onevenredig treffen doordat zij een zwakkere positie op de arbeidsmarkt hebben, minder ei-

gendom bezitten, minder geschoold zijn, en dat wereldwijd. Anderzijds zijn het vooral vrouwen die extra moeten inspringen wanneer de overheid bezuinigt op onderwijs, gezondheidszorg, voedselvoorziening etc als voorwaarde voor internationale bijstand. Armoede troef, en het zijn vooral vrouwen die gezinnen en gemeenschappen in stand houden door voor minder geld, onder zeer onzekere condities de eindjes aan elkaar te knopen; hun toevlucht nemen tot traditionele

Daarom organiseerde UCOS samen met 11.11.11. en een aantal franstalige NGO's in de schoot van de Commissie Vrouwen en Ontwikkeling op 12 oktober j.l. een studiedag over de betekenis van

medicijnen maken; familieleden verzorgen; meer voedsel thuis maken etc. De verschuiving van staat- naar huishoudeconomie wordt voor een belangrijk deel door vrouwen gedragen. Een gen-

deranalyse van deze processen laat zien dat geld, monetair beleid, belastingen e.d. absoluut niet genderneutraal zijn: deze werken in de praktijk verschillend uit voor vrouwen en mannen, al was het alleen maar door de verkeerde vooronderstellingen waar deze van uitgaan, bijvoorbeeld het mannelijke gezinshoofd of de kunstmatige onderverdeling in betaald en onbetaald werk.

Een Tobintaks (een belasting op speculatieve muntransacties) zou door een stabilisering van de economische en financiële markten een deel van deze uitwassen van liberalisering voorkomen. Tegelijkertijd zou het een bron van inkomsten zijn voor een meer duurzame ontwikkeling. En daar hoort bij dat de machtsrelaties tussen vrouwen en mannen rechtgetrokken worden. Er zou dan ook een percentage gereserveerd moeten worden voor acties die daarop gericht zijn. Op de studiedag bleken deze direct samen te hangen met processen naar meer transparantie van (financieel) beleid, meer participatie van de basis en daarmee meer democratie en een holistische benadering waarbij ontwikkeling meer is dan economische groei en financiële politiek meer behelst dan het versoepelen van de financiële markten.

De aanbevelingen die werden aangenomen gaan dan ook die kant uit, het garanderen van de participatie van (vrouwen uit) het Zuiden in dergelijke discussies; het invoeren van een Tobintaks; 50% van de opbrengsten daarvan voorbehouden aan gendergelijkheid; paritaire vertegenwoordiging in besluitvormingsorganen; dit zijn er enkele. Het proces van Financing for Development is hierin enorm belangrijk. Voorheen werden VN-conferenties gewoonlijk afgesloten met veel te krappe budgetten zodat al direct duidelijk was dat de ambitieuze actieplannen nooit gerealiseerd zouden worden. Voor het eerst wordt dit nu het centrale thema van de officiële discussies. En op de studiedag hebben we de toezegging gekregen dat de Commissie Vrouwen en Ontwikkeling deel zal gaan uitmaken van de Belgische delegatie. Daarmee zijn we een grote uitdaging aangegaan waar jullie ons op kunnen aanspreken bijvoorbeeld ten gelegenheid van de Duurzame Dinsdag van 19 februari 2002 of van de UCOS-activiteiten in het kader van de Internationale Vrouwendag.

De Moeial

Tweewekelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur. Ons redactielokaal bevindt zich naast het KulturKaffee

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel: 02/629.23.38
fax: 02/629.23.37
mail: moeial@vub.ac.be

Coördinator
Mauger Mortier

Vice-coördinator
Vincent Vaesen

Secretaris
Pieter Vissers

Penningmeester
Wouter Devriese

Lay-out
Mauger, Wouter, Pieter D. Nick

Redactie
Mauger, Wouter, Nick, Pieter D, Pieter V, Uti, Vincent,
Esther, Leni

Studiekring Vrij Onderzoek
Ruth, Yvan, Frederik, Maarten, Herman, Jan, Eric,
Kenno, Hazel

Medewerkers
Stefan, Nick, Uti, Griet, Brian, Maarten, Pieter B,
Maartje, Jasmin, Anne, Etan, David,
Annabel, Kurt

Abonnementen
Storten op rek.nr.001-1386975-48
met vermelding abo
Gewoon abo: 333 Bf
Steunabo: 1000 Bf

Verantwoordelijke uitgever:
Domenico Vaccaro
Pleinlaan 2, 1050 Brussel
Oplage: 2500ex.

De redactie is niet verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, VO en Dienst Cultuur

Films

K.U.T.-Site

*Het vooroordeel is waarschijnlijk al zo oud als de Belgische film zelf: Belgen kunnen geen films maken. De Walen zijn misschien de schade terug aan het inhalen (denk aan *Les Convoyeurs Attendant of Rosetta*), maar de Vlamingen bakken er geheid niets van. Neen, Vlaamse film staat gelijk aan boekverfilmingen (*Daens, Karakter, De Witte van Sichem*); by-the-book brave en correcte regie (Iedereen Beroemd, *Pauline & Paulette*), onrealistische acteurprestaties en 'willen-maar-niet-kunnen'-films door hun kleine budget. Vanzelfsprekend is deze kritiek niet helemaal onterecht...*

De Vlaamse film heeft inderdaad draken van films opgeleverd, denk bijvoorbeeld aan zowat alle films van Rob Van Eyck (*Blue Belgium*), onze Ed Wood van eigen bodem of aan de VTM-verlengstukken (*Costa!, Oesje, Plop*). Vele Belgische films floppen dan ook omdat ze al te zeer het Amerikaanse 'Grote Voorbeeld' trachten te volgen. Peter Missotten (regisseur *The Cutting*) wijst erop dat de Europese cinema zelf haar bestaansreden ontnemt wanneer ze haar eigenheid ontkent. Laat spectaculaire actiefilms, method-acting en computerenhanced special effects aan de Amerikanen, op dat vlak zijn ze toch niet te kloppen. De Europese film was volgens hem al lang gered geweest wanneer hierin duidelijker en meer gedurfde keuzes zouden gemaakt zijn.

Misschien ligt het allemaal ook weer niet zo simpel, feit blijft dat er in vrij korte tijd een aanzienlijk aantal Belgische films zijn uitgekomen van hoge kwaliteit. Het is echter vreselijk jammer dat de meerderheid van deze films zo goed als zeker nooit het reguliere circuit zullen bereiken. Onderstaande besproken films zal u dan waarschijn-

lijk ook alleen maar op festivals of in de betere (lees: kleinere, onbekende en stilaan bijna onbestaande) cinema te zien krijgen. Voor sommige films is dit best te begrijpen, *The Cutting* bijvoorbeeld is ook

nooit bedoeld geweest voor een groot publiek. Deze film die er trouwens veel duurder uitziet dan hij gekost heeft (9 miljoen Bfr) zal nooit volle zalen trekken, of het nu in het Nederlands gesproken wordt of niet. Anders is het met bv. 'Le lait de

la tendresse humaine', een titel die iedereen al zou kennen mocht hij van Amerikaanse makelij zijn. Of Olivetti 82, een originele thriller die pas over enkele maanden zal uitkomen, maar waarschijnlijk ook dan niet

meteen de box-office hit van de week zal worden.

De Belgen weten ook helemaal niet wat voor talent ze op eigen bodem huisvesten. Marion Hänsel bijvoorbeeld.. haar films zijn gegeerd door alle filmcritici en schuimen wereldwijd de verschillende festivals af, maar wat leest u over haar in de Belgische (en dan zeker de Vlaamse) pers? Niets. Toch leverde ze met 'Nuages: Lettres à

mon fils' (Wolken: brieven aan mijn zoon) opnieuw een pareltje af. Benieuwd of u hem ooit te zien zult krijgen.

Paradoxaal genoeg zal waarschijnlijk de 'slechtste' film uit het rijtje nog de meeste publieksaandacht krijgen.

'Falling' is Belgisch, maar men heeft er alles aan gedaan dit te verbergen. In het Engels gesproken, met een Britse cast en in een Amerikaans jasje zal u deze film straks wel in het lokale multiplex kunnen bekijken, maar weet dan dat er veel beter te krijgen was.

Strass

Regie: Vincent Lannoo
Met: Pierre Lekeux, HÈLÈne Ramet, Carlo Ferrante

Strass, of Dogme #20, is de eerste Belgische dogma film. En aangezien ik een grote fan van het Dogma genre ben, kan ik dit alleen maar toejuichen. Zoals zo vaak met dit genre is het een (zogezegde) documentaire geworden.

haar voorstanders omdat het alvast één superster heeft afgeleverd.

Al gauw komen de interne spanningen naar boven, de cameraploeg staat nog maar net binnen of er gilt een studente tegen Radowsky dat hij met zijn poten van haar moet afblijven. Ook collega's van de 'grote' Radowsky kunnen de man niet luchten. Radowsky heeft dan ook een wat eigenaardige methode ontwikkeld om het acteren aan te leren. In de praktijk komt het er op neer dat de studenten vernederd, uitgescholden, psychologisch en fysiek mishandeld worden. Vooral de studentes willen dit nogal eens vervelend vinden. Naarmate dat de film vordert wordt de vroeger onaantastbare Radowsky steeds meer in

persoonlijkheid van Radowsky weer te geven is deze film zeer spannend. Verder draagt de realistische vormgeving bij tot het meeleven met de hoofdpersonages en gelukkig beschikte de regisseur over voldoende zelfrelativering om ook het publiek af en toe aan het lachen te brengen. Jammer dat ook deze Dogma film de regisseur wel vermeldt (toch één van makkelijkste regels, niet?), maar dat is maar een schoonheidsfoutje op deze zeer goede Belgische film.

Olivetti 82

Regie: Rudi Van den Bossche
Met: Dirk Roofthoof, Hilde Heijnen, Hans De Munter, Herbert Flack, Ingrid De Vos, Peter Gorissen

Hoewel deze Vlaamse prent nog maar eens een verfilming is, zorgt de vernieuwende vertel- en filmstijl voor een aparte ervaring, eentje die we niet zo snel tegenkomen in de Vlaamse filmwereld.

Bernard - de Canadees - is een 'liefdeskindje' van tijdens de oorlog, doch pappa is nergens meer te bespeuren. Bernard is wat anders dan de andere kinderen van zijn leeftijd, hij is heel stil, eigenlijk wat té braaf en heeft weinig vriendjes. Zijn grootste bezorgdheid is zijn kleinere zusje die hij voortdurend bemoedert. "Bernard vrijt met zijn zus" schelden de kinderen en helemaal verkeerd zijn ze niet. Wanneer het zusje vermoord wordt, stort Bernard's wereld in elkaar en

De directeur van een conservatorium in Brussel nodigt een filmploeg uit om een documentaire over de opleiding theater te maken. De befaamde professor is Pierre Radowsky die de Open Door acteertechniek heeft uitgevonden. Deze niet onbesproken techniek heeft desalniettemin

vraag gesteld, komen er steeds meer klachten en het verzet van de studenten tegen hem neemt toe.

Niet alleen is Strass zeer overtuigend geacteerd, het verhaal leent zich perfect voor de dogma principes. Ook de regie is weldoordacht: door steeds een stukje meer van de

verandert zijn persoonlijkheid.

Hij werkt nog harder dan tevoren, krijgt een schrijfmaschine (een Olivetti 82) en hernieuwt zijn Joodse roots. Wanneer hij trouwt en een dochtertje krijgt dat sterk op zijn zus lijkt, beginnen de gevoelens weer op te borrelen.

Het verhaal wordt verteld dmv flashbacks door de oude Bernard die inmiddels gearresteerd is. De eigenaardige, droge, zakelijke vertelstijl past de acteurs geweldig en ze doen dit dan ook in hun genre perfect. (Toegegeven, op zo'n manier acteren is gewoon ook makkelijker). Hoedanook, door een goed verhaal en een slimme regisseur die zijn acteurs kent, heeft Olivetti 82 bereikt wat niet meteen voor de hand lag: een goede Vlaamse thriller en opnieuw een aanrader van eigen bodem!

Nuages:

Lettres à mon fils

(Wolken:brieven aan mijn zoon)

Regie: Marion Hänsel

'Wat een film', eerst met een ?!, vervolgens met een ?, tenslotte besef dat dit een !

verdient.

Zoals wel vaker het geval is bij Hänsel's films is het verhaal niet eenvoudig te vertellen, het speelt dan ook niet zo'n grote rol. De film is opgedragen aan Marion Hänsel's zoon, ze leest haar denkbeeldige brieven voor die ze aan hem schreef terwijl ze zwanger was en bezig was aan haar verschillende filmprojecten.

Toch wordt er nauwelijks gesproken in deze film. In de anderhalf uur die de film duurt worden er misschien 50 zinnen gelezen. Na een of twee regels die haar gevoelens voor hem proberen uit te leggen volgen minutenlange shots van.. wolken uiteraard. Ik ben nu altijd al wel gefascineerd geweest door wolken, en ik ben verslaafd aan die fast-forward wolkenbeelden op televisie. Maar zelfs al vindt u een wolk even spannend als een casserole soep zien koken, dan nog zal u genieten van de uitzonderlijke mooiheid van de beelden die Hänsel weet te brengen. De film gaat over niets en alles, veel valt er niet over te zeggen, behalve dat dit één van de meest poëtische, mooiste en ook ontroerendste films sinds lang is. Alweer een Belgische parel.

Falling

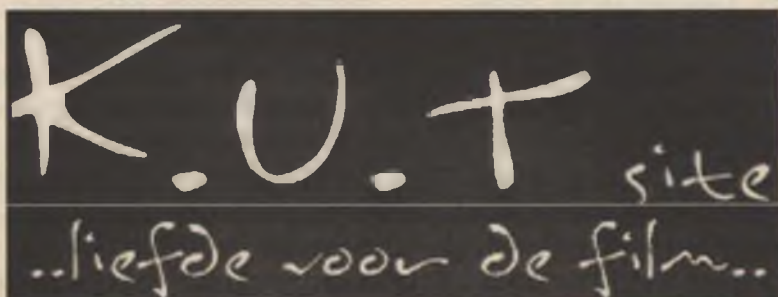
Regie: Hans Herbots

Met: Jill Clayburgh, Lee Williams, Angela Bettis, Koen De Bouw

De verfilming van Anne Provoost's gelauwerde roman 'Vallen' mag geslaagd genoemd worden, en is zeker voor een Belgische film een sterke prent. Dat hij in het Engels werd opgenomen speelt hier misschien wel een rol in. Regisseur Hans Herbots koos bovendien voor een internationale cast, waarbij Koen De Bouw Vlaanderen representeert. Dit geeft de film de allure van een betere Europese film.

Met een vrij boeiend relaas waarin nationalisme en raciale onverdraagzaamheid aan de kaak worden gesteld, zal de film dan ook zeker een publiek weten te vinden. De 20-jarige Lucas laat thuisstad Londen even achter zich en verhuist voor een poosje met zijn moeder naar Frankrijk, waar hij ook in zijn jeugd al verbleven heeft. Hij ontmoet er opnieuw zijn vroegere buurmeisje Caitlin, en er hangt natuurlijk romantiek in de lucht.

Maar het verleden weegt zwaar op hun relatie, want Lucas weet niets over de oorlog en wat hun beider families toen is overkomen. Caitlin's emotionele betrokkenheid bij die gebeurtenissen staan tussen hen in, waardoor Lucas toegankelijker wordt voor de misleidende praatjes van de charismatische, maar extreem-rechtse Benoit. Lucas doet domme dingen, en een

tragisch ongeval zal nodig zijn om hem zijn stomiteiten te doen beseffen.

Om onverklaarbare reden werd de 15-jarige hoofdpersoon uit het boek 5 jaar ouder gemaakt, en dat is eigenlijk de grote fout van de film. Het is namelijk vrij onrealistisch dat iemand als Lucas (in de film) zo vlug beïnvloedbaar is en zo onwetend over het verleden.

Daardoor zijn sommige plotwendingen onwaarschijnlijk en vergezocht. Ook loopt de dramatiek af en toe iets te hoog op. Op die momenten kunnen de makers niet verbergen dat het om de verfilming van een jongerenroman gaat, wat ze blijkbaar liever niet toegeven (om niet enkel een jongerenpubliek te lokken).

Maar 'Falling' is toch aangenaam kijkvoer, vakkundig gemaakt, met vrij degelijke acteurs dat enkel en alleen door de sublieme muziek van Praga Khan een niveautje hoger wordt getild.

Le lait de la tendresse humaine

Regie: Dominique Cabrera
Met: Patrick Bruel, Marilyne Canto, Bruno Salvador, Antoine Bonnaire

Films over vrouwen op mentale drift leverden vroeger al pareltjes op. 'Sous le sable' van Ozon, 'A woman under the influence' van Cassavetes, 'Requiem for a dream' van Aronofski, de verwilderde blik van Charlotte Rampling, respectievelijk Gena Rowlands en Ellen Burstyn staat menigeen levendig voor de geest. Hier zet ook Marilyne Canto een

Gezocht:

Filmredacteurs (M/V)

Profiel:

Gek [van films]
Wild [van festivals]
Verslaafd [aan klassiekers]
Geobsedeerd [door filmsterren]

Wij bieden:

persvisies
festivals
klassiekers
filmsterren
geen geld

www.kutsite.com/sollicitatie

memorabele Christelle neer. Ze wordt bijgestaan door nog een pleiade aan goeie acteurs, waaronder een hoop bekende koppen uit de francofone cinema. Herinner u het rebelse nichtje Èn het zwarte schaap van de familie uit *Ceux qui m'aiment prendront le train*, of de vereenzaamde hospita van Amélie Poulain. Alle acteurs krijgen in het bijzonder gedetailleerde verhaal ruimschoots de kans uit te blinken. Soms op zeer opvallende wijze, zo weet regisseuse Cabrera in de persmap het volgende te melden: "In deze film, waarin alles zich afspeelt rond de leegte in het hart van een moeder, wilde ik het gemis, de dood en hèt leven aan bod laten komen, dat sterke, oppermachtige, onstuitbare leven dat ons begeleidt en ons soms alleen achterlaat zoals bij een geboorte. Daarom heb ik midden in deze film een liefdesscène geplaatst die verfilmd werd als een archaische paring tegen de achtergrond van een decor dat het

begin van de wereld voorstelt ". Super, als u het ons vraagt. Als u wilt weten tussen welk van de bekende francofone koppen de oerpaardans plaatsvindt, rep u naar de spoiler.

Het draait in *Le Lait de la Tendresse Humaine* dus voor een groot stuk, maar zeker niet alleen om de baby blues van Christelle. Haar verdwijning is zoals de steen die haar droeve zontje over het water doet klieven : er worden deiningen veroorzaakt. Storm op zee in het relatie- en familielevens van haar hele omgeving. De buurvrouw die haar tegen wil en dank opvangt herdefinieert haar leven, vroegere geliefden vinden elkaar terug door de speurtocht, het gezin wordt met zichzelf geconfronteerd.

Alles draait rond vertrouwen en verwijten, rond de pijn van het samenzijn en de aanvaarding ervan. Scenariste en regisseuse Dominique Cabrera, die zich bij de constructie van haar beelden geïnspireerd wist door ondermeer de Jurastreek en (voor het interieur van de appartementen) schilder Johannes Vermeer, weet te vertellen dat "het verhaal zich afspeelt tussen de ontmoetingen en het sprookje, tussen het realisme en de metafoer ". We zouden het zelf niet beter verwoord krijgen.

Rauw, intimistisch en aftastend, maar geen seconde vervelend : de betere sociaal-psychologische film, quoi.

Het wordt halsreikend uitkijken naar de nieuwe film van de Dardennes, die 'Le Fils des Belges' zal heten.

(c) K.U.T Site, 2001
www.kutsite.com

de kultuurkrant

trefcentrum Y' - dienst cultuur (02)629.23.25 <http://www.vub.ac.be/cultuur>

CONCERT // KULTUURKAFFEE

Mr Shiraz (UK)

Dj: FUDGE (Isocteur)

Mikey: main vox
Foma: gitaar, zang
Tori: bas
Rob: drum
Aah: Trompet
Clare: sax
Cathy: trombone
Chris: dans, Backing vox
Chris & Beirige: zang

<http://www.mrshiraz.co.uk/>

donderdag 8 november 2001, 22u, Kultuurkaffee, gratis

Cunzi (B)

Dj: KIBRI

Mick Windey: gitaar/zang
Anthony Vanovercheide: bas/zang
Kim Van Kerckhoven: drums

donderdag 15 november 2001, 22u, Kultuurkaffee, gratis

SM Mongstad (DK)

Dj: Dirk

donderdag 22 november 2001, 22u, Kultuurkaffee, gratis

"Skankadelik All-stars"

This is no ol' skool ska, maar de nieuwe, vermengd met punkrock, reggae, metal en raggacore oftewel "The bastard sons of Madness & Motorhead". Hun nieuwe E.P. "Nelly's Kitchem" zal op het vasteland voor het eerst in het Kultuurkaffee —waar anders— voorgesteld worden. Live hebben ze "a passion and energy most bands can only dream of". En John Peel (BBC) schreef: "If you ever see 'Mr. Shiraz' again, make sure you get the T-shirt to prove it. These ska/punk guys from Yorkshire will give you a party you'll never forget". En om te eindigen: "Even a time served cynic like me was blown away by a performance of sheer lunacy, blasting off with 'One Big Mystery' and the bedlam starts straight away, crowd moshing and stage diving like it was the last night on earth".

Deze driekoppige band telt een VUB-assistent vrijetijdsagogiek en UCOS-medewerker in zijn rangen. Verwacht geen 'college rock' à la REM. Cunzi's muziek is stevig maar valt niet onder een label te classificeren. Metal maar dan zonder machismo, punk maar dan met breaks en tempowisselingen. Meerstemmige, melodieuze zanglijnen worden ondersteund door stevig pompende bas, snijdende gitaarriffs en drums als een Keith Moon op speed. "Pure pop for now people, maar dan wel ondergedompeld in een vette laag distortion," vinden ze zelf. En nog: "Kort samengevat is Cunzi een soort Wiener Sangerknaben die thuis een gigantische hoeveelheid Subpop-platen koesteren en weinig tafelmanieren hebben". Gezien de kracht die dit trio uit hun stemmen en instrumenten tovert: get ready to rock!

CONCERT // KULTUURKAFFEE

Jazzisfaction (B)

Dj: Fili

donderdag 29 november 2001, 22u, Kultuurkaffee, gratis

FILM // KULTUURKAFFEE

Buena Vista Social Club

Duitsland/Vereinigde Staten. Spaans gesproken/
Nederlands ondertiteld. 1999. 101 minuten
Regie: Wim Wenders
Scenario: Wim Wenders en Ry Cooder

Ry Cooder schreef de muziek voor Wenders' 'Paris Texas' en 'The End of Violence'. Toen hij de Duitse cultfilmer (die ook 'Der Himmel über Berlin' maakte) een ruwe versie liet horen van het tweede album dat hij met de Buena Vista Social Club maakte, was Wenders dadelijk verkocht. Hij zakte af naar Cuba en registreerde de opnames.

Het resultaat is een 'muzicommantaire' die Ibrahim Ferrer, Ruben Gonzalez, Compay Segundo en de anderen in de opnamestudio aan het werk toont. Door deze film, die ook concerten in Amsterdam en New York toont, werd de fantastische muziek van Buena Vista Social Club bij een ruimer publiek bekend. Daarenboven krijg je een sfeerbeeld van de Cubaanse cultuur, volgens Ferrer een 'gezegd volk'. Havana's toestaan.

maandag 5 november 2001, 21u, Kultuurkaffee, gratis

Dance of the Wind

India/Duitsland/Engeland/Frankrijk/
Nederland. Indiaas gesproken en
Nederlands ondertiteld. 1997
Regie: Rajan Khosla
Scenario: Rajan Khosla en Robin Mukherjee

Het door publiek en critici bejubelde Dance of the Wind laat je kennismaken met de hindoestaanse muziek die van generatie op generatie wordt doorgegeven bij de Indiers. Pallavi, een meisje uit Delhi, is een succesvol zangeres van Indiase liederen. Dat was haar moeder ook, van haar heeft Pallavi alles geleerd. Als haar moeder sterft, verliest Pallavi een moeder en een lerares. Ze raakt haar stem kwijt. Ze vreest niet meer verder te kunnen, tot ze op straat een klein meisje prachtig hoort zingen. Pallavi gaat er achteraan, maar het meisje blijft maar verdwijnen...

Meditatief, spiritueel, serene... het is de muziek die Dance of the Wind sturwt. Het resultaat is een prachtige film, wat kan worden afgemeten aan de publieksprijs op het filmfestival van Londen in 1997 en de prijs voor de beste Aziatische film op het Internationaal filmfestival van Rotterdam 1998.

maandag 19 november 2001, 21u, Kultuurkaffee, gratis

HET GROTE ONGEDULD 2001 !

Cuba Mi Amor

18u30 - 19u30: Bah-Cardi:

think before you drink! Drinkt u soms Bacardi?

Laat je niet misleiden: Bacardi bevat geen druppel Cubaanse rum en is de sponsor van de blokkade tegen Cuba. Hoe een rumoorlog en een politiek spel de Cubaanse bevolking isoleert en het internationaal recht schendt. Wat zijn de gevolgen? En wat kan u doen?

Een info-actie over Cuba en een boek over Bacardi geven u meer uitleg.

Rajaël Van Dyck en/of Xavier Declercq van Oxfam-Solidariteit,

specialist internationaal recht (onder voorbehoud: Stejaan Smits).

19u30 Herman PORTOCARERO vertelt over Cuba

afsluitend: Opening Fototentoonstelling 'Cuba mi amor'

door Herman PORTOCARERO

21.00 Kulturkaffee: Bah-Cardi Fuif met Herman en een Cubaans concert

sm UCOS

woensdag 7 november 2001

TENTOONSTELLING // GALERY'

Cuba mi amor

Foto's van Ginette Myle

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

19.30u. Galerij'

Het is, wandelend op straat, mensen ontmoeten. De warmte voelen. De geweldige blijheid van het volk meemaken. De dingen tonen die hen omringen, waarmee ze moeten leven.

En vooral de onthaasting. De kijker willen tonen wat er is, zonder hem een mening op te dringen. Foto's die misschien een spoor zullen nalaten in de tijd. En wie goed kijkt zal tussen de regels kunnen lezen.

woensdag 7 nov. tot 16 nov. 2001,
vrije werkdag van 9u tot 12.30u en van 13.30u tot 17u

Korte fictiefilms, animatiefilms en documentaires van de jaarlijkse nieuwe lichting worden op dit festival aangeboden, bij het grote publiek. Tien jaar lang al, brengen wij de eindwerken van de Vlaamse en Waalse audiovisuele hogescholen. Wij zijn niet weinig trots dat dit de laatste jaren gebeurt in samenwerking met alle Belgische filmscholen.

Aan dit kortfilmfestival zijn drie belangrijke prijzen verbonden, namelijk de Canvasprijs, die de beste kortfilmcreatie bekroont met een geldsom van 100.000 BEF of 2.479 EUR, de Lichtpuntprijs die de beste documentaire lauwt met een geldsom van 50.000 BEF of 1.239 EUR en de Meuter-Titraprijs (100.000 BEF aan werkingsgelden of 2.479 EUR).

Het Grote Ongeduld is in die tien jaar uitgegroeid tot een festival met vertoningen in Brussel, Antwerpen (16/11), Hasselt, (20/11) en Gent (22/11).

Bij de tiende editie brengen wij een extra voor het aanwezige publiek: voor slechts 350 BEF (8,67EUR) kan u een DVD aankopen met daarop een 'best-of', twaalf uitschieters uit de voorbije edities van het Grote Ongeduld. Naar wij geloven, een fijne attentie voor wie zijn steun verleent aan de jonge wolven die hun werk komen voorstellen. Let wel, indien niet uitverkocht, nadien 550 BEF (13,63 EUR). Presentatie: Annabelle Van Nieuwenhuysse (reporter Link)

Met de steun van: De Vlaamse Gemeenschapscommissie, Het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, adm. Kunst, Canvas, Lichtpunt, Sabam, UPV

Woensdag 14 november 2001 vanaf 19u

Aula O VUB, Pleinlaan 2, 1050 Brussel,
inkom 250 BEF (6,19 EUR) 600 BEF (met DVD) 114,87 EUR

De Moeial

Zoveel Beter

